

Ристо уништи се

Откривање на грчкиот мит

Ристо Стефов

Преведено од англиски на македонски со помош на „Google Translate“

**Ристо уништи се
Откривање на грчкиот мит**

Published by:

Risto Stefov

Publications
Toronto, Canada

Copyright © 2025 by Risto Stefov

rstefov@hotmail.com

e-book edition

August 2, 2025

Содржина

Содржина	3
Вовед	4
Македонија НЕ е Грција	6
Она за што Грците не сакаат да зборуваат!	9
За новогрчкиот јазик	13
Како Македонија стана грчка?	19
Моето лично искуство со Грците во моето село назад во Грција	23
Моето лично искуство со Грците во Канада	29
Факти што Грците не сакаат да ги знаете!	35
Кои се Грците	39
ДАЛИ ТАКА НАРЕЧЕНИ СЛОВЕНИ ИМААТ МАКЕДОНСКИ КОРЕНИ?	59
Разоткривање на грчкиот мит	66
Кои биле античките луѓе што некогаш живееле во денешна Грција и Македонија?	71
Кои биле таканаречените „антички Грци“?	77
Кои биле античките Македонци?	79
Кои се современите луѓе што живеат во Македонија и Грција?	86
Национализам на Балканот	92
Националностите на Долниот Балкан	94
Политичката агенда	96
Потекло на современите луѓе во јужен Балкан	103
Денационализација на Македонците во Грција	108

Вовед

Се извинувам на пристојните Грци кои можеби ќе ги сметаат моето пишување и оваа книга за навредливи. Мојата цел овде НЕ е да ги навредам Грците или да создадам тензии меѓу македонскиот и грчкиот народ, туку да истакнам проблем што постои во грчката држава и нејзините институции. Додека грчката држава и нејзините влијателни лица го негираат постоењето на македонскиот народ како Македонци со права и привилегии, ќе продолжам да објавувам вакви статии и книги.

Денес, нема етнички Македонец од Грција или од било каде во светот, кој не знае што значат „Грција“ и „хеленизам“ за македонскиот народ. Македонците точно знаат како Грција и како се создадени Грците. Не треба да се гледа подалеку од сопственото село или поширокото семејство за да се види процесот на „хеленизација“ во акција.

Јас пораснав во Грција со деца чии роднини биле Македонци, денес истите овие деца како возрасни се колнат дека се Грци поврзани со „античките Грци“.

Македонците точно знаат како се создадени Грција и Грците и немаат проблем со тоа. Проблемот е што додека „Грците“ се создаваат од Македонци и од други етникуми преку асимилација, на Македонците им се ограбува нивното наследство и идентитет. Грците не гледаат проблем со тоа што Македонците доброволно се регистрираат или се принудени да прифатат вештачки наметнат грчки идентитет, но тие нема да го прифатат фактот дека под таа маска се Македонци. И истите овие Грци инсистираат дека Македонците не постојат...

Освен што им се ограбуваат нивните земји, на Македонците од Грција им се одзема идентитетот, културата, јазикот, наследството и сите други основни човекови права. Ова се некои од условите

под кои Македонците живеат во Грција, а сега и низ целиот свет, вклучително и во Република Македонија.

На оние бројни Грци кои ми пишаа да ме прашаат „Зошто сè уште го правите ова?“, осврнувајќи се на тоа зошто продолжувам да пишувам статии во кои го напаѓам грчкиот идентитет, им го кажувам следново:

Речиси еден век, ние Македонците разговараме со вас Грците, го браниме нашиот македонски идентитет и ги застапуваме нашите случаи пред вашите влади и влијателни луѓе, молејќи ги да ги изедначат условите за Македонците во Грција, но досега не видовме никаков напредок. Всушност, продолжуваме да ги гледаме истите стари негирања и истите стари напади врз Македонците и врз македонскиот идентитет. Затоа, уште еднаш, морам да ја замолам Грција да „го признае македонскиот идентитет во Грција и насекаде во светот, вклучително и во Република Македонија!“ Дајте им на Македонците во Грција нивните права да бидат Македонци и да го зборуваат својот мајчин македонски јазик!

Но, одново и одново, сè што слушаме од Грците е истата стара приказна: „Не постои такво нешто како Македонци!“ Се обидуваат да го објаснат нашето постоење нарекувајќи нè „Палеовулгари“ (антички Бугари), „Бугари“, „Словени“, „Скопјани“, „Фиромци“, „Цигани“, „Титова креација“ итн., итн.

Со други зборови, секој пат кога Македонците ги бараат своите права, вклучително и правото да не бидат навредувани на социјалните медиуми, вие Грците нè игнорирате и продолжувате со вообичаеното работење, инсистирајќи дека Македонците не постојат и третирајќи нè како граѓани од втор ред без ни најмали основни човекови права.

Значи, вистинското прашање е „Зошто ВНЕ сè уште го правите ова?“

Македонија НЕ е Грција

Македонија не е ниту Грција ниту грчка. Македонија е Македонија и му припаѓа само на македонскиот народ. Македонија, според западните историски книги, постои од 800 година п.н.е. и така ќе остане засекогаш. Значи, бидејќи Македонија им припаѓа на Македонците, тогаш зошто некои Грци инсистираат дека „Македонија е Грција“ или „Македонија е грчка“? Дали го кажуваат ова за да ги зајакнат своите лаги или за да се убедат?

Ако овие модерни Грци се толку сигурни дека Македонија е грчка, зошто мораат да ја повторуваат и да ја зајакнуваат во секоја прилика? Зошто постои таква потреба? Дали затоа што се чувствуваат несигурни или се обидуваат да ја скријат идејата дека Македонија никогаш не им припаѓала?

Како Македонија и припаѓа на Грција? Зарем Грција не беше создадена за прв пат во 1832 година? И зарем зборот Грција не е првпат изговорен во 16 век?

Грција е модерна креација, создадена за прв пат во 19 век од мајка Англија и од Франција и Русија додека Македонија постои од 800 година п.н.е.

Зошто е создадена Грција во текот на 19 век прашувате?

Грција е создадена од горенаведените западноевропски сили од две основни причини.

1. Да се убеди светот дека западноевропејците се „супериорна“ и „цивилизирана“ раса која ја стекнала својата цивилизација од расата белци што живеела на Европскиот Балкански Полуостров и затоа заслужуваат да владеат со светот и да ги колонизираат Африка и Азија и да им олеснат на нивното население да го оправда ропството.

2. Ниту една од западноевропските сили не сакаше да се формира голема држава на Балканот кога османлиската сила конечно се откажа од контролата врз регионот. Со други зборови, западноевропските сили се погрижија Балканот да се подели на мали земји со еднаква големина и да се поларизира (да се направи поинаков), така што тие ќе се борат една со друга и ќе зависат од добротворот на нивната Голема сила да ги поддржува. Така тие секогаш ќе се бореа и ниедна земја не можеше да доминира над другите. Распадот на Отоманската империја на Балканот резултираше со создавање на Грција, Србија, Бугарија, а подоцна и Албанија и, од нивното создавање, тие се борат една со друга во бесконечен конфликт.

Западноевропските големи сили не сакаа Македонија повторно да излезе на површина и направија се што беше во нивна моќ да згаснат се што беше македонско и да ја избришат македонската нација.

Македонија е историски ентитет што постоела како држава откако била консолидирана од македонскиот крал Филип II непосредно пред неговата смрт во 336 п.н.е., која се простирала од Црното до Јадранското Море и од Средоземното Море до реката Дунав. Овој регион се нарекувал Македонија до 18 век додека историјата не била препишана за да одговара на наративот на западноевропските големи сили и нивните проекти.

Сега за Грците што се Грци!

Современите Грци немаат никаква врска со античките градови-држави на кои им се припишува европската цивилизација или со античките Македонци. Меѓутоа, современите Грци имаат многу врска со нивното постоење на земјите каде што сега се наоѓа Грција. Суровината од создавањето на модерна Грција потекнувала од домородните луѓе кои живееле во регионот, главно составен од Албанци, Власи, Турци, Македонци и сите други кои живееле на тие земји.

Кога проектот Голема сила беше инициран за да се покаже дека светската цивилизација започна во Европа, луѓето што живеат во денешна Грција станаа жртви на извршена измама. Таа измама очигледно се вкорени бидејќи денес сите мислат дека се Грци, потомци на таканаречените „стари Грци“ кои никогаш не постоеле во историјата пред 18 век. Сепак, оние Грци кои ја знаат својата вистинска историја би знаеле дека ниеден Грк не постоел пред 1821 година и дека оние кои се бореле против Османлиите во 1800-тите го ослободиле Балканот и создале голема христијанска држава, а не Грција. Грција, и идејата за Грците, им беше наметната од мајката Англија, Франција и Русија, исто така, најмногу од Германија, а како и начинот на кој ја научија својата лажна грчка историја, тие исто така го научија лажниот грчки јазик, не од нивните мајки туку во училиште.

И погодете како ќе се викаше таа држава доколку балканскиот народ сам ја ослободи од Османлиите без мешање на Големата сила? Ќе се викаше Македонија секако! Ќе го заведе своето заслужено место каде некогаш постоела Македонија на Филип Втори. Но, за да се осигураат дека тоа никогаш нема да се случи, западноевропските големи сили се погрижија Македонија да биде брутално нападната, окупирана и во 1913 година поделена од Грција, Србија и Бугарија, а подоцна и Албанија. После тоа Грција се погрижи да се избрише се што е македонско (култура, јазик, топонимија и сл.).

И додека ние Македонците се бориме за нашата егзистенција, денес на социјалните мрежи има игнорантни лажни Грци кои со своите подбивања и промовирање на невестини уживаат да ги измачуваат Македонците.

Она за што Грците не сакаат да зборуваат!

Современите Грци никогаш не пропуштаат прилика да не повлечат нас Македонците во античко време за да не научат на истиот стар мит дека античките Македонци биле Грци. Сепак, тие многу добро знаат, или треба да знаат, дека не постојат такви работи како Античка Грција и антички Грци бидејќи термините Грција и Грци биле измислени дури во 16 век од нашата ера. Сепак, според класичната историја измислена од западот, имало независни градски држави, секоја со своја култура и владетел.

Но, зошто Грците сакаат да не влечат назад во античката историја?

Од две главни причини:

1. Никој во светот навистина не се грижи што се случило пред повеќе од две илјади години и на оние кои се грижат за тоа немаат ништо подобро да направат. Со тоа што не враќаат во античките времиња, Грците ги банализираат грижите на македонскиот народ и се расправаат со него и ги прават Македонците да изгледаат смешно да се расправаат за античката историја.

2. Македонскиот спор со Грција или да кажам грчкиот спор со македонскиот народ не е за античката историја, туку за тоа што Грците му го прават на македонскиот народ од 1878 година кога западноевропските сили, управувани од монархии, одлучија дека нема да има Македонија на Балканот и дека Македонија ќе им биде „дадена“ на Грција, Србија и Бугарија во некое идно време.

Тогаш кога дојде време Македонија да им се „подари“ на Грција, Србија и Бугарија, што направија овие држави? Тие брутално го нападнаа македонскиот народ, истерувајќи ги и прогонувајќи ги сите оние кои одбија насилно да станат Грци, Срби или Бугари.

Македонскиот народ кој потпадна под грчка контрола беше дополнително малтретиран; многумина беа убиени, тепани и

затворани. Тие беа принудени да зборуваат само грчки и нивното име и презиме беа сменети за да звучат грчки. Сите македонски топоними беа избришани и заменети со грчки имиња. Ова вклучува имиња на села, градови, планини, езера, реки итн. Згора на тоа, Грците увезувале домородно население од Бугарија и над милион од Турција; доселениците и колонистите увезени од Турција НЕ биле Грци туку Христијански Турци. И овие луѓе беа жртви на грчката агресија и ја доживеаја истата судбина како и Македонците кои беа искорнати од нивните родни краишта и принудени да зборуваат грчки. Над 600.000 од нив се депонирани на македонско тло.

Во почетокот грчката влада им дала на турските доселеници земји кои им припаѓале на прогонетите Македонци. Подоцна, со уште неколку земјини реформи, им беа дадени повеќе македонски земји, принудувајќи ги македонските семејства во банкрот. Не можејќи да преживеат, многу Македонци беа принудени да заминат и да заминат во странство во места како САД, Канада и Австралија. Животот за македонскиот народ кој живее во Грција по 1913 година, откако Македонија беше брутално нападната, окупирана и поделена, стана жив пекол.

Христијанските Турци депонирани во окупираната Македонија од Грција беа асимилирани во грчкото трло и на крајот станаа цврсти Грци. Сега Грците тврдат дека тие се „вистинските“ Македонци; потомци на античките Македонци.

Сега да погледнеме „кои беа тие Грци што ја окупираа Македонија и го злоупотребуваа (и уште го злоупотребуваат) македонскиот народ“?

Дали тие биле потомци на античките Грци? Дали тие биле потомци на античките Македонци како што тврдат дека се?

НЕ!

Овие таканаречени денешни Грци беа истиот народ; Албанци, Власи, Турци, Македонци итн., кои живееле на тие земји кога за прв пат била создадена Грција во раните 1800-ти, кога биле „убедени“ од грчките власти и нивните покровители, Англичаните, Французите и Германците, дека тие се навистина Грците кои потекнувале од античките и дека тие се вистинските наследници, но и на Елорусасонсус, но и на Македонија. Тракија. Со други зборови, луѓето кои сега се нарекуваат себеси „Грци“ воопшто не биле Грци пред да се создаде модерна Грција. Па, како тогаш тие можат да тврдат дека не се само „Грци кои потекнуваат од античките градски држави“, туку и „Македонци потекнуваат од античките Македонци?“

Па, мои грчки пријатели, зошто не зборувате со нас за вашата понова историја и не ја кажете вистината за тоа кои сте вие?

Зошто да не ни кажеш колку Грци биле твоите прабаба и прадедо?

Зошто не ни кажете зошто вашите последни предци се нарекувале себеси Ромеи не Грци и зборувале албански, влашки, турски и македонски, но не и грчки?

Зошто да не ни кажете зошто на вашите неодамнешни предци им требаа толкувачи за да разговараат еден со друг во вашиот прв парламент, во вашиот прв главен град Нафплион кога за прв пат беше создадена Грција?

Зошто да не зборуваме за тепањата, за ричинусово масло, за затворите, за забраната на малцинските јазици и култури во Грција?

Зошто да не ни кажете за злосторствата што Грците ги извршија врз македонското и албанското малцинство во Грција за време на македонската окупација од Грција, годините на Метаксас и за време и по таканаречената Грчка граѓанска војна?

Зошто да не зборуваме за 28.000 деца што грчката држава ги прогони по 1948 година и до ден денес на оние што биле Македонци не им е дозволено да се вратат во своите домови во Грција?

Ова се темите што го засегаат македонскиот народ за кои би сакал да разговара со вас.

За новогрчкиот јазик

Имам прочитано постови од некои Грци кои ги исмеваат Македонците дека не можат да читаат букви од таканаречениот „грчки“ јазик, пронајдени на разни антички македонски камени артефакти.

Современиот грчки јазик има два дела:

1. Писмениот дел, а под тоа мислам на буквите од новогрчката азбука. Денешната таканаречена грчка азбука воопшто не е грчка; тоа е адаптација на античката феникиска азбука што ја користеле древните градски држави. Грците ги зедоа овие писма од црквата на Патријаршијата во Истанбул, која беше византиска, а не грчка црква. Грција има своја црква која е независна од црквата Патријаршија во Истанбул.

2. Говорниот дел, а со тоа мислам на демотикискиот јазик што го зборуваат Грците денес, бил прифатен од Грците веднаш по создавањето на Грција за прв пат во 1832 година. Демотиките се засновале на македонскиот јазик коине. Грците, исто така, го усвоиле јазикот Катаревуса, мртов атички јазик, кој се обиделе да го воскреснат за да го заменат демотикиот, но не биле успешни.

А зошто Грците се обидоа да ги заменат Демотиките? Затоа што не беше чисто; содржеше македонски зборови.

Но, пред да зборувам за грчките јазици, дозволете ми да ги потсетам Грците, оние кои не ја знаат нивната вистинска историја, на некои факти. Кога првпат била создадена Грција, таа немала национален јазик. Како можеше? Во тоа време во Грција не живееле Грци. Грција штотуку беше создадена за прв пат од негрчкиот народ кој зборуваше албански, влашки, турски и македонски јазик.

Но, бидејќи мнозинството од првите Грци биле Албанци, Грција размислувала да го користи албанскиот јазик како свој национален јазик. И зошто не треба? Мнозинството од нејзиниот народ зборуваше албански. Во тоа време Атина беше претежно албанско село со околу пет илјади жители. Зошто националниот јазик да не биде албанскиот? На крајот на краиштата, Грците ја усвоија фустанелата која беше албанска за нивната национална воена униформа, која и денес се носи во некои кругови во Грција.

Меѓутоа, иако луѓето од новоформираното грчко кралство биле од многу различни етникуми, секој со уникатен јазик и култура, Големите сили им ја всадише идејата дека тие се потомци на античкиот народ кој живеел во тој регион пред повеќе од два милениума.

И така, по речиси една деценија размислување за тоа кој јазик да го користат, грчките власти конечно решија да го усвојат јазикот коине како литературен јазик на нивната нова нација. Тие ги игнорираа сите живи и живи народи јазици во корист на античкиот коине, кој го презедоа од фанариотите од Истанбул.

Фанариотите биле група христијани, регрутирани од сите балкански етникуми, главно од богатите класи на христијански семејства. Нивната база се наоѓала во областа „Фанар“ или светилник во Истанбул. Овие луѓе во тоа време работеле за Отоманската администрација и водеа дипломатија, управувале со отомански бродови, водеа банки и служеле како амбасадори на Отоманската империја. Тие биле задолжени и за собирање даноци од Христијанскиот Милет за Османлиите. Со други зборови, фанариотите ги извршуваа сите работи што не им беше дозволено на отоманските муслимани внатре и надвор од Отоманската империја.

Јазикот коине бил стар јазик што го користел балканскиот народ уште од античко време. Тој бил користен од македонскиот двор во Пела малку пред времето на Филип II, а подоцна и од Александар

Велики за да комуницира со надворешни лица од различните градски држави. Првично коине бил јазик на интелектуалците, но извесно време подоцна станал јазик на администрацијата и трговијата.

Во Македонија, коине бил строго јазик на образованите и го користеле судските администратори и меѓународните трговци. Кога коине пристигна во Македонија, таа веќе беше „лингва франка“ на администрацијата и трговијата во источниот медитерански свет.

Којне во тие денови беше како англискиот денес. Во Европа, на пример, земјите имаат свои јазици кои ги користат за да комуницираат дома, но на меѓународно ниво го користат англискиот за да комуницираат со други земји.

Александар Велики прв го извадил Којне од медитеранскиот свет во Азија, Африка и другите светови што ги освоил.

Меѓутоа, вистинските херои за успехот на Којне биле наследниците на Александар, Антигонидите, Селевкидите и Птоломејците. Познато е дека Птоломејците не само што инсистирале да користат коине туку и одбиле да научат кој било друг јазик; дури ни јазиците на тие луѓе со кои владееле.

Поддржан од македонските Птоломејци, јазикот коине навистина созрел во Александрија во Египет каде што се користел како официјален јазик во александриската библиотека и музеј. Дури и Библијата била преведена од хебрејски на коине.

Клеопатра VII била единствената македонска суверена од династијата Птоломеј која го прекршила Птоломејското владеење и научила неколку јазици меѓу кои и египетски.

Јазикот коине бил толку длабоко вкоренет во старите македонски империи што и откако биле освоени од Римјаните продолжил да

цвета. Коине го зборуваа римските интелектуалци дури и во Рим. Речиси сите антички литературни дела биле напишани на коине.

Да не заборавиме дека во текот на македонскиот и римскиот период коине, и покрај популарноста кај образованите и елитата, останал јазик на администрација и трговија. Којне никогаш не бил јазик на обичниот народ.

По поделбата на Римската империја на Источна и Западна, коине повторно се појавила и го заменила латинскиот како административен јазик на Источното Римско (Византиско) Царство.

Којне остана активен и служеше на администрацијата и трговијата на византискиот свет повеќе од еден милениум.

Интересно, коине, исто така, стана административен и трговски јазик на христијаните во Отоманската империја и продолжи да постои во Патријаршијата во Истанбул во комерцијален и административен капацитет меѓу христијаните за време на отоманското владеење како што имаше за време на византиското владеење.

Дозволете ми да ги потсетам и Грците дека во 19 век, за време на отоманскиот пад, фанариотите беа многу за соборување на отоманската администрација. Идејата беше да се собори османлискиот султан и неговата муслиманска власт и да се замени со христијанска власт. За жал, големите сили не ја фаворизираа таа идеја и таа не успеа. После тоа, Фанариотите тесно соработувале со Големите сили за да го основаат Грчкото Кралство.

За оние Грци кои инсистираат дека Грците денес го зборуваат истиот јазик како и државите од античките градови, еве неколку едноставни и вообичаени секојдневни зборови на англиски, античко поткровје и модерни коине;

Македонски	Катаревуса (Античко Атик)	Димотики (Коине)
Коњ	Алого	Ипос
Магаре	Онос	Гајдарос
Кокошката	Орнита	Кота
Коза	Ега	Гида (Кацика)
Јаре (коза)	Ерифи	Кацики
Леб	Артос	Псоми

Дали звучат како да се исти?

Нека им е познато на сите Грци дека јазикот коине му припаѓа на сиот источномедитерански народ; не само на модерна Грција.

Современа Грција го зеде јазикот коине за себе, кој по права им припаѓа на сите источномедитерански луѓе... и сега го нарекува грчки.

Само затоа што Грција го усвои коине како литературен јазик за својата модерна нација, не го прави грчки. Коине еволуираше како јазик на администрација и трговија во целиот Источен Медитеран и како таков им припаѓа на сите луѓе во Источниот Медитеран.

Ако некој треба да бара заслуга за ефективноста и долготрајниот опстанок на Којне, тоа треба да бидат античките Македонци, Птолемејците, кои инсистирале да го користат и збогатат.

Причината зошто современите Грци денес можат да читаат текстови пронајдени на антички македонски камени артефакти е затоа што тие го научиле јазикот коине на училиште, исто како што јас го научив англискиот јазик во училиште и сега можам да читам и пишувам на англиски. Тоа, сепак, не ме прави Англичанец. Со истото размислување, современите Грци и неодамнешните потомци на Албанците, Власите, Турците и Македонците немаат никаква врска со античките градски држави и античка Македонија. Го зборуваат својот грчки јазик и знаат да читаат и пишуваат бидејќи сето тоа го научиле на училиште.

Како Македонија стана грчка?

Денешните Грци сакаат да тврдат дека „Македонија е грчка“, но дали за момент размислувале и дали знаат како Македонија стана грчка?

Пред да навлегувам во темата како Македонија или дел од неа стана грчка, сакам да спомнам неколку факти.

1. Земјата. Никогаш не постоела Грција пред почетокот на 19 век. Всушност, според Грција, нејзиното прво востание за соборување на Отоманската империја од нејзиниот регион започнало на 25 март 1821 година. Сепак, Грција, копнено, не стана Грција каква што еволуираше денес до 1947 година. Првиот дел од Грција што беше ослободен од Османлиите, со помош на Големите сили, беше регионот денес наречен Пелопонез. Во тоа време Пелопонез се викал Мореа што на македонски значи море. Не само што луѓето што живееле на денешниот Пелопонез не биле Грци, туку и целата топонимија (особено на Пелопонез) имала македонски имиња. Откако Јакоб Филип Фалмерајер, германски тиролски патник, новинар, политичар и историчар, ги разоткри македонските имиња на Пелопонез, грчката влада на топонимите им дала грчки звучни имиња, некои од античкиот период. Кралството Грција беше создадено за прв пат на Пелопонез во 1832 година. Повеќе делови од територијата беа ослободени од Османлиите помеѓу 1832 и 1913 година и додадени на Грција. Тука спаѓале Тесалија, Епир, Македонија, Крит и дел од Тракија. Во 1919 година, на Грција и беше додадено повеќе од Тракија.

2. Народот. Луѓето кои денес се нарекуваат Грци воопшто не биле Грци ниту пак зборувале грчки пред 1800-тите. Овие луѓе се нарекуваа себеси Ромаи (Римјани) и сакаа да создадат христијанска држава во која ќе ги вклучи сите балкански луѓе без разлика на нивниот етнички идентитет. За жал, големите сили не сакаа единствена христијанска држава на Балканот. Тие претпочитаа да имаат еднакви по големина, повеќе држави со различни вештачки

националности. Првата држава што беше создадена на Балканот од остатоците од распаднатата Отоманска империја беше модерна Грција. Идејата дека луѓето што живеат во овој регион биле Грци им била претставена од Големите сили, покровители на Грција, Англија, Франција и Русија, а Германија ја спроведувала во Грција. Суровината од која се создадени современите Грци потекнува од Албанците, Власите, Турците и Македонците кои тогаш живееле во тој регион. Освен домородните Македонци (кои во тоа време биле идентификувани како Словени), сите други етникуми што живееле на Пелопонез, вклучително и некои Словени, дошле надвор од тој регион во текот на 11-ти до 13-тиот век од нашата ера. Тие се населиле таму со дозвола од византиските императори. Латините кои дошле во тој регион подоцна за време на крстоносните војни, се населиле на денешните грчки острови. Со текот на времето, сите овие етнички групи беа или протерани или асимилирани и претворени во Грци, многумина со сила.

3. Земјите. Со текот на времето Грција ја преименуваше целата топонимија на нејзината територија, така што секое парче од Грција ќе звучи грчко. И за да имаат претензии за античките земји, Грците дадоа на топонимите антички имиња. Дури и имињата на луѓето беа сменети за да звучат грчки. Потоа, по депонирањето на над еден милион христијански Турци (шестотини илјади беа депонирани во Македонија), Грција во 1928 година изјави дека населението што живее во Грција е 100% хомогено грчко, кое се состои од 98% чисти Грци и 2% муслимански Грци.

Македонија почна да станува грчка, српска и бугарска по 1878 година кога западноевропските сили одлучија дека НЕМА да има Македонија на Балканот. Ова беше по завршувањето на руско-турската војна, откако делот од Македонија кој беше ослободен од Османлиите им беше вратен на Османлиите од страна на западните големи сили. После тоа беше отворена сезона на македонските територии и Грците, Србите и Бугарите не губат време и ја нападнаа Македонија со своите цркви и училишта во обид насилно да ги претворат Македонците во Грци, Срби и Бугари.

Македонците имаа големо востание во 1903 година, но не беа во можност да ги истераат Османлиите без надворешна помош. Ниту една надворешна сила не дојде на помош на Македонија. Како резултат на тоа, и Османлиите и Македонците беа ослабени и станаа лесен плен за Грција, Србија и Бугарија, кои истовремено ја нападнаа и ја окупираат Македонија во 1912 година и ја поделија за себе во 1913 година.

Не ѝ требаше многу време на Грција да го нападне македонскиот народ, принудувајќи го или да се декларира како Грк или да замине.

Она што луѓето во светот и оние Грци кои ги тролаат социјалните мрежи не го знаат е дека ова беше извршен геноциден чин за конечно искоренување на македонскиот народ од Грција. За жал, ова не само што донесе катастрофални промени во македонскиот етнички состав во Грција, туку никогаш не беше признаен од светската заедница како геноцид и ништо не беше преземено за да се казнат сторителите или да се извлечат поуки од него.

Всушност, дури и многу Македонци не ја знаат вистината за геноцидот што се случи врз македонскиот народ во Грција во овие времиња, бидејќи немаше македонски власти да ги истражат или евидентираат овие геноцидни акти и етничкото чистење.

Потомците на тие Грци кои ги извршиле овие дела велат дека Македонци не постојат, па како можеле нивните претходници да прават такви дела? Како може луѓето кои не постојат да доживеат геноцид? Но, останува фактот дека луѓето загинаа и беа протерани од своите домови за време на тие војни без разлика што велат овие Грци. Ова резултираше со илјадници Македонци да бидат убиени, мачени и протерани затоа што биле Македонци. Ситуацијата беше толку лоша што Фондацијата Карнеги мораше да испрати Комисија во мисија за откривање факти за да открие што се случило. Но, до моментот кога Комисијата го заклучи својот

извештај започна Првата светска војна и се што се случи во Македонија беше ставено на страна и буквално заборавено.

Да ви дадам уште еден пример, пред тоа, уште едно геноцидно злосторство беше извршено од новосоздадените Грци врз македонскиот народ додека Македонија се уште беше под отоманска окупација. Тоа било кога Каравангелис, грчкиот епископ од Костур, наредил масакр на целото село Загоричени само затоа што неколку возрасни лица од тоа село одбиле да се претворат во Грци.

Сите загоричани на кои Грците можеа да положат рака беа масакрирани до последно лице, вклучувајќи ги и неродените деца во утробите на трудниците. И иако овој масакр, кој се квалификува да се нарече „колективна казна“, беше објавен, тој беше заборавен и ништо не беше преземено за да се казнат сторителите.

И вака Македонија стана грчка!

Моето лично искуство со Грците во моето село назад во Грција

Роден сум во мало село во грчкиот дел на окупирана Македонија. И двајцата мои родители припаѓаа на партизански семејства (се бореа на губитничката страна во Граѓанската војна во Грција). Имав среќа што се родив по завршувањето на Граѓанската војна во Грција, избегнувајќи ги страдањата што ги доживеаја другите родени пред мене. Татко ми беше еден од оние несреќници кои грчките власти го фатија и го испратија во затвор во концентрационен логор за да го спречат да им се придружи на партизаните. Тој беше испратен во затвор во 1947 година кога имаше дваесет години и беше ослободен во 1952 година, три години по завршувањето на војната.

За да ги спречи партизаните да регрутираат нови борци, грчката влада го уапсила во основа секој човек, способен да носи пушка, кој не бил лојален на грчката влада или бил поврзан со партизанското движење и ги испратил во затворските логори на сувите грчки острови.

Мајка ми беше, исто така, едена од оние несреќни луѓе кои се квалификуваа да биди евакуирана од воената зона во 1948 година во рамките на програмата спаси ги децата, но немаше друг избор освен да остане сама за да се грижи за нејзината болна мајка која лежеше во кревет, која почина пред да заврши Граѓанската војна во Грција. Мајка ми остана кај роднините до завршувањето на војната во август 1949 година.

Кога се венчаа, моите родители немаа ништо и мораа да ги обноват своите животи од нула. Но, полошо од тоа, и двајцата мои родители беа изолирани и обвинети за смртта, страдањето и уништувањето што ги направија партизаните бидејќи нивните семејства што учествуваа во конфликтот. На таткоми семејство беше на губитничката страна на Граѓанската војна во Грција, а тој беше затворен, за тоа татко ми беше изолиран од неговите соседи и

соселани. Го избегнуваа затоа што го сметаа за криминалец (иако не извршил никакви кривични дела). Татко ми беше особено мачен од грчките власти. Една година бил во домашен притвор и не смеел да ги надмине границите на селото. Од него се барало и да се јавува во полиција првично секој ден, а подоцна еднаш неделно.

Мене животот ми беше одличен сепак, бев среќно дете иако морав да работам напорно. Секој мораше да работи напорно, но тоа што сум роден во вакви услови беше нормален за мене и за сите. Селото беше тивко и мирно. Храната беше природна, органска, хранлива и здрава. Нашата вода, која доаѓаше од извор, беше чиста.

Затоа што сум роден во таква ситуација, таков живот ми беше нормален. Нормално беше да се биде сомничав кон сите, особено кон непознатите, да не се поставуваат прашања, да не се зборува македонски во јавноста и да се биде многу претпазлив и да се плашил од авторитет, особено од грчката полиција.

Се сеќавам дека еден ден дојде еден странец во селото и ги замоли луѓето да се соберат околу него. По многумина, тој почна да зборува некохерентно на грчки. Тој продолжи и продолжи многу часови. Можев да ги слушнам луѓето како шепотат: „Кога ќе престане да зборува? Сакам да одам да си ги работам домашните работи...“ Луѓето се плашеа да си заминат затоа што не знаеја кој е и се плашеа да го прашаат. Околу шест часа подоцна се изморил и застанал. Сите заминаа. Подоцна дознавме дека е психички пациент...

Сите ги познаваа сите други во селото и по некое време нашите соседи почнаа да ги прифаќаат моите родители и тие често се собираа за да вршат задолженија и да се дружат. Имаше многу малку време за игра кога растев, бидејќи повеќето деца во селото работеа постојано, исто така немаше многу играчки за играње. Повеќето од моите играчки од моите рани години беа 'рѓосани

стари конзерви од сардини и користеа гранати од куршуми останати од војните.

Почнав да посетувам грчко училиште на шестгодишна возраст, во кое уживав и, освен што наставникот не казнуваше за секој мал прекршок, училишниот живот ми беше одличен. Нашиот учител користеше долго гранче од бреза и нè удираше по глава ако не внимаваме, или нè врзуваше на нашите отворени раце за посериозни прекршоци, како на пример да не ја завршивме домашната задача или да нè фатат како зборуваме македонски во дворот.

Бевме научени да зборуваме, читаме и пишуваме грчки, рудиментирана аритметика, географија и нашата гордост и радост, грчката историја, се разбира. Наставникот не научи дека Грција е демократска земја, најдобра земја во светот. Никаде во светот немало подобар живот од Грција. Учителот нè научи за нашето славно старогрчко наследство и за грчките херои кои ја ослободија Грција и грчката провинција Македонија од страшните Османлии и од страшните Бугари. Нашиот учител нè научи на Грчки патриотски песни кои ги пеевме гласно и со многу гордост. Ги носев тие песни дома и ги пеев со гордост секој ден пред моите родители, нагласувајќи ја мојата грчност и викајќи „Грк сум роден и Грк ќе умрам!“ Се разбира, не знаев дека ние сме Македонци, а не Грци и дека тој дел од нашата земја бил насилно нападат и окупиран од Грција. Ниту ја знаев нашата вистинска историја, геноцидите што Грците ги извршија врз нас или за нашите масовни иселувања од нашата татковина. Се што знаев беше она што ме учеа и сè што ме учеа, се покажа, беше грчка фикција. И како што се испостави, дознав дека јас сум еден од оние таканаречените „страшни Бугари“ за кои зборуваше нашиот учител... Грците никогаш не нè нарекуваа Македонци, секогаш нè нарекуваа валкани Бугари, погрден термин што требаше да нè оцрни и да ни ги повреди чувствата.

Еден ден, кога на моите родители им беше доста од моите подметнувања и навреди, решија да ми ја кажат вистината за тоа кои сме... дека не сме Грци, туку Македонци. Мајка ми зборуваше прва. Татко ми не сакаше да каже нешто и рече дека сум премногу млад за да чувам тајна и дека несвесно ќе ги изневерам родителите. Меѓутоа, мајка ми ме натера да се заколна дека оваа тајна ќе ја чувам за себе. Сè што ми рече во тоа време беше дека ние не сме Грци и дека тие херои на кои толку многу им се восхитував и за кои пеам не беа ништо повеќе од насилници кои убија многу наши луѓе, вклучително и роднини од двете страни на нашето семејство... Подоцна дознав дека сме Македонци.

Во моментот кога мајка ми зборуваше со мене, не знаев ништо... Не дека сме Македонци, не дека имало македонски востанија, не дека Македонија била нападната, окупирана и поделена... па дури ни дека имало таканаречена Граѓанска војна во Грција. Всушност, Грците оваа војна ја нарекоа „бандитска војна“ и таа не беше класифицирана како граѓанска војна во Грција до 1970-тите, откако ја напуштивме Грција. Додека живеев во Грција, ми рекоа дека не треба да зборуваме за оваа војна... никогаш.

Во училиштата и во јавноста, Република Македонија се нарекуваше Јужна Србија и нè учеа дека луѓето што живеат во Северна Грција (Грчка окупирана Македонија) се Грци, а оние што живеат во Јужна Србија (Српска окупирана Македонија) се Срби.

Пред мајка ми да ми каже кои сме, верував во се што нè научи наставникот. Верував дека мајка ми е Гркинка и дека моите чичковци, двајцата браќа на мајка ми, кои го напуштиле нејзиното село за време на Граѓанската војна во Грција и сега живееле во Јужна Србија (сегашна Република Македонија), се Срби. Така ми беше кажано...и во тоа верував пред да дознаам дека сме Македонци.

Тоа што го дознав го чував во тајност и го продолжив моето грчко образование, но ги работев работите со помал ентузијазам и завршив државно училиште.

Откако завршив шесто одделение, не се мачев да се пријавам за високо образование, бидејќи татко ми ми рече дека Грците никогаш нема да ми дозволат да одам на високо образование. Подоцна ми беше кажано дека дури и да ги применив шансите некој како мене, да бидам Македонец и да припаѓам на семејство кое се бореше на погрешната (изгубена) страна од Граѓанската војна во Грција, нема шанси да бидам примен во високо образование.

Животот во селото за мене беше прекрасен и многу уживав во секој дел од него, особено одејќи на планина, чувајќи го добитокот и истражувајќи нови места сè подалеку од дома. Немав многу пријатели бидејќи луѓето постојано го напуштаа селото и емигрираа најмногу во Канада, САД и Австралија. Кога се родив јас, селото имаше над 60 жители, а додека заминавме останала само неколку семејства.

По завршувањето на шестото одделение, презедов некои од обврските на татко ми, грижата за фармата и особено за овците. На 12-годишна возраст станав овчар со полно работно време, се грижев за целото стадо 24 часа на ден, ги носев овците на пасење во планините во лето и, откако татко ми замина во Канада, ги молзев двапати дневно со мајка ми и сестра ми. Го правев ова повеќе од една година.

Уште од мали нозе научивме да бидеме продуктивни и одговорни и многу сериозно ги сфаќавме нашите задачи бидејќи нашите животи зависат од нив. Беше напорна работа, чување на овците дење и ноќе, пасење преку ноќ и одмор преку ден со само неколку часа сон. Ги молзевме овците два пати на ден, многу рано наутро и навечер. Спиенето за сите нас во лето беше луксуз.

Тогаш не знаев, но животот за нас Македонците во Грција беше ужасен. Немав поим што се гноеше во срцата и душите на луѓето додека не станав многу постар и живеев во Канада.

Го напуштивме нашиот дом и село во Грција, не затоа што не ни се допаѓа таму или бевме економски сиромашни, заминавме затоа што сфативме дека нема надеж за напредок за луѓето како нас, особено за македонските партизански семејства.

Моето лично искуство со Грците во Канада

Имав тринаесет години кога го напуштивме нашето село и емигриравме во Канада. Немав многу контакт со Грците до многу подоцна во животот. Но, кога моето семејство се сретна со Грци дури и во Канада, приказната беше иста; Грците инсистираа дека „Македонците не постоеле“.

Многу Македонци од Грција се плашеа да го откријат својот Македонски етнички идентитет од страв дека нивните роднини во грција ќе бидат повредени.

Македонците кои емигрирале во Канада, САД и Австралија на почетокот на 20 век, организирале селски здруженија кои им помагале на сограѓаните имигранти да се приспособат на нивните нови земји. Како што се забрзуваше имиграцијата по Граѓанската војна во Грција, овие селски здруженија станаа засолниште за новите имигранти и нивното членство растеше. Охрабрани од нивните новопронајдени слободи, многу од новите емигранти уживаа во својата македонска култура и јазик во дијаспората.

Ова беше сфатено како закана за грчкото влијание и дома и во странство. Како што здруженијата се зголемуваа во сила, така се зголемуваше и нивната закана за грчкото гушење. За да се спротивстави на ова, со помош на грчките амбасади и конзулати, прогрчките фракции почнаа да се инфилтрираат во македонските здруженија. Послабите здруженија беа совладани и станаа неефикасни. Оние кои пружија отпор успеаја да опстанат и да го зачуваат својот единствен македонски идентитет. За оние што Грците не можеа да ги покорат, се формираа паралелни и конкурентни прогрчки здруженија. На денот кога едно македонско здружение одржа настан, прогрчкото здружение одржа сличен настан, за да го подели народот.

Македонците кои сакаа да учествуваат во настани и беа склони кон уцени беа обесхрабрани да се приклучат кон македонските

организации и беа охрабрани да се приклучат кон прогрчките. До денес, многу Македонци нема да одат на ниту еден од настаните плашејќи се од одмазда и од Грците ако одат на македонски настани или од страв од разочарување и згрозеност од Македонците ако отидат на прогрчки настан. Токму затоа македонската заедница во дијаспората стана тивка заедница. Ова одлично им одговара на Грците и ги остава Македонците фрустрирани и разочарани.

Најантимакедонската организација што излезе на површина од сите грчки здруженија е Панмакедонското друштво кое има за цел не само да ја подели македонската нација туку и да уништи се што е македонско. До денес оваа организација ги плени слабите, невините, наивните и оние што може да се купат и продолжува да шири омраза и лаги во секоја прилика. Панмакедонското здружение е „лажна организација“ целосно финансирана од грчките даночни обврзници, од кои повеќето не се свесни за нејзините дискриминаторски практики и несогласувањата што ги создава меѓу грчките сограѓани.

Покрај ширењето антимакедонска пропаганда и лобирањето за „грчката кауза“, многу од овие таканаречени „грчко-македонски“ организации шпионираат македонски организации и поединци, известувајќи ги нивните активности до грчките власти. На многу активисти и поддржувачи на македонската кауза иако се грчки државјани им е забрането да се вратат во Грција. Нивната кауза е благородна ако им служат на Грците на своја сметка, но штом некој се обиде да им служи на сопствената кауза, тие одеднаш стануваат предавници.

Едно нешто што го научив во Канада за Грција и Грците, што многу Македонци не го знаеја е дека Грците не постоеле пред да се создаде Грција за прв пат во 1832 година. Значи, повеќето работи што Грците ги тврдеа за себе и за Македонците беа лажни. Мислев дека еден начин да го разоткријат ова е да ги нападнам Грците во нивната срж, односно да ги разоткријат какви што навистина беа...

фалсификати. Добив многу шипки од Македонците за ова, бидејќи тие веруваа дека „грчкиот идентитет“ е цврст како „цврста челична сфера“ и не може да се допре. Рекоа дека ќе бидам будала да го пробам и дека ќе изгорам за тоа ако го направам. Не беа во право... Грците се покажаа како јаболко; однадвор сјајна, а внатре гнила.

Дури во 2000 година почнав да пишувам статии и книги за македонската кауза и грчкиот одговор на неа. Некогаш откако почнав да пишувам, моите написи беа подигнати од интернет верзијата на American Chronicle. Пишував за Chronicle околу три години, пред да згасне. Грците се обидоа да ме затворат тврдејќи дека пишувам лаги. Кога тоа не функционираше, тие тврдеа дека поттикнувам насилство и омраза. Кога тоа не функционираше, тие ги побија моите тврдења со тоа што лично ме нападнаа и тврдеа дека сум од лажго до психопат. Овие коментари сè уште постојат на интернет до ден-денес.

Откако напишав неколку книги на оваа тема, почнав да преведувам туѓи книги од македонски на англиски. Кога првпат ја посетив Република Македонија, многу македонски автори што ги запознав таму сакаа да ги читам нивните книги. Се вратив дома со два куфери полни со книги. Пред тоа имав впечаток дека Македонците не пишуваат книги... затоа што немав видено многу. Многу згрешив! Има илјадници книги напишани од македонски автори. За жал, тие не ги промовираат доволно добро за ние имигрантите да знаеме за нив. Но, откако мојата историска книга „Историја на македонскиот народ од античко време до денес“ беше преведена од англиски на македонски и промовирана во Македонија, луѓето почнаа да ме забележуваат. Мојата книга беше промовирана во Скопје на телевизија, радио и на една од најголемите состаноци на „децата бегалци“ на која бев гостин. Многу луѓе слушнаа за моите книги, а некои веќе ги прочитаа и сакаа да разговараат со мене. За време на нашите дискусии многумина ми ги подаруваа своите книги, кои потоа ги паркирав во мојата библиотека дома во Торонто бидејќи мислев дека не можам да ги читам затоа што се

напишани на македонски јазик и во тоа време не знаев да читам македонски.

Но, наскоро се потрудив да научам да читам македонски. Кога отидов во Македонија по втор пат, купив неколку добри речници од македонски на англиски јазик и добро ги користев со текот на годините. Тие речници ги користам и денес.

Мојата потреба да го разбираам македонскиот јазик доволно добро за да можам да преведувам статии стана преовладувачка кога почнав да ја пишувам мојата книга „Македонците во Грција 1939-1949“. Требаше да пристапам до македонските извори. И покрај тоа што се случија многу, вклучително и антифашистичката војна и Граѓанската војна во Грција, во која масовно беа вклучени Македонците во Грција, за нив не се пишувааше многу на англиски јазик. И што и да имаше информација беше искривена до точка што Македонците не беа ни спомнати. Грчките извори беа уште поискривени и неверодостојни, па морав да се обратам до македонските извори, но прво морав да научам да читам на македонски.

Дотогаш моите читатели на интернет бараа повеќе, особено оние информации што ќе одговорат на грчкиот напад и пропаганда што не обвинуваше нас Македонците, особено мене, за историско искривување и кражба. Истото го правеа и Бугарите, а во помала мера и Албанците. Македонците многу добро знаеја дека сите овие обвинувања се лажни, но не ја познаваа доволно историјата за да одговорат на нив, особено Македонците родени во Грција. Официјалната македонска историја во Република Македонија започнува дури во 6 век од нашата ера со таканареченото „пристигнување“ на Словените. Така ги учеле Македонците во Југославија на училиште, што не соодветствувало со усниот наратив што ни го пренесувале нашите родители и баби и дедовци.

Во меѓувреме се допишував со Алекс Гигероф, роден во Канада, тројно доктор на науки, Македонец, кој сакаше да напишам мала

книга наречена „Малата книга на големите грчки лаги“ и тој да ми ја илустрира. Лага на една страница со илустрација на една страница. Проектот за жал не се реализираше затоа што ќе требаше премногу долго да се напише и илустрира. Наместо тоа, ја зедев идејата и насловот на Алекс и трчав со нив сам и без неговите илустрации. Идентификував и напишав околу 20 грчки лаги, Алекс сакаше 100. Книгата беше голем хит кај Македонците, особено серијата написи што ги објавив пред да ја испечатам книгата. Откри многу од работите што Грците ги тврдеа како нивни. Оваа книга исто така беше многу дискутирана на форумите и инспирираше многу Македонци да направат сопствено истражување за историјата на Грција напишана од странски автори и на крајот беа идентификувани околу сто и педесет западни автори и книги кои имаа докази дека Грците се лажни, дека тие се западна креација дизајнирана да им служи на западните големи сили.

За да докажам дека Македонците, како мене, постоеле во Грција уште пред Македонија да биде нападната, окупирана и поделена во 1912, 1913 година, и дека постојат до денес, составив дијалектален речник наречен „Англиско-македонски дијалектален речник заснован на леринско-костурските дијалекти како што зборува Ошчимци“. Сакав да им докажам на моите грчки пријатели дека јас, роден во Грција и никогаш не сум образован на македонски јазик, зборувам македонски дијалект, кој го научив во Грција од моите родители, баба и дедо и од жителите на моето село. За жал, речникот не ги фати ниту Грците ниту Македонците. Чудно, сепак, повеќето од хартиените копии што ги продадов и електронските копии што ги дадов беа набавени од лингвисти и академици дури во Словенија и Ерменија. Бев љубопитен да знам зошто овие луѓе се мачат да купат таква книга и еден лингвист ми кажа дека нашиот македонски јазик што го зборуваме во Грција е архаичен и не е загаден со странски зборови или изменет за да одговара на актуелната политика. Тој беше вистински, чист и многу вреден за изучувањето на јазиците.

Сите мои бесплатни книги можете да ги најдете на овој линк под името Risto Stefov:

<https://www.pollitecon.com/html/ebooks/Index.htm>

Факти што Грците не сакаат да ги знаете!

1. Грците не сакаат да знаете дека Македонците од македонски (НЕ грчки) кои зборуваат на родот живеат во Грција. Јас сум одличен пример за тоа. Грците до ден денес јавно не признаа дека сум роден во Грција. Секогаш кога ќе спомнам „Роден сум во Грција“ слушам тишина... штурци... Во исто време ме обвинуваат дека сум Бугарин, Скопјанец... Словен чии предци дошле во Република Македонија во 6 век од нашата ера... и дека немам никаква врска со Грците... иако сум роден во Грција и сум бил грчки државјанин (имам пасош за докажување, итн.). И покрај сето тоа, Грците инсистираат на тоа дека сите родени во Грција се Грци. Почнувајќи од 1928 година, сите беа 100% Грци, тоа е 98% чисто Грци и 2% Муслимански Грци и бидејќи јас не сум муслиман, тоа ме прави 100% Грк. Знам дека ова е грчка логика... не треба да го сфатите... само треба да и верувате!

Грците исто така велат дека причината поради која тврдам дека сум Грк е затоа што, како Словен, му завидувам на славното старогрчко наследство. Дали навистина веруваат дека се потомци на старите непостоечки Грци? Прашајте ги и видете што велат...

2. Грците не сакаат да знаете дека пред 1829 година немало Грци; се нарекувале Ромои од албански, влашки, турски и македонски вид. Дозволете ми да ги потсетам нашите грчки пријатели дека сите сме од ист балкански фонд; Македонци, Албанци, Власи и Турци но во различни размери во зависност од тоа во кој регион на Балканот живееме. Македонците се домородниот народ (и да ДНК го докажа тоа) а останатото дојде од друго место. Мојам да ви кажам од каде дојдоа, но тоа ќе ја направи оваа приказна предолга. Некои Грци на Пелопонез (надвор од Словените што живееле таму) со ДНК е докажано дека дошле од Африка. И овде мојам да ви кажам од каде дојдоа и кога... но тогаш како што реков оваа приказна ќе биде предолга.

Еве едно прашање за Грците кои сакаат да малтретираат Македонци. Ако на Пелопонез не живееле Словени, како што тврдите вие Грците, тогаш запрашајте се; од каде потекнува словенската топонимија во тој регион. И ако овие имиња не беа словенски, тогаш зошто вашата грчка влада мораше да ги смени? Само се надевам дека се „преправате“ дека сте грчки потомци на античките Грци од себични причини, бидејќи ако не го правите тоа, ова ве става во посебна категорија на целосно непознавање на вашата вистинска историја и наследство.

3. Грците не сакаат да знаете дека турската крв тече низ нивните вени. Со страст ги мразат Турците. Тие повеќе би сакале да се преправаат дека се чисти Грци, кои потекнуваат од измислените антички Грци, отколку да го прифатат нивниот вистински идентитет и наследство. Ако мислите дека е смешно за мене да тврдам дека турската крв тече низ вените на многу Грци денес, народ кој бил окупиран од Турците Османли повеќе од 400 години и земја (Грција) која увезла над милион Турци христијани од Мала Азија во текот на 1920-тите, тогаш што е посмешно... Дали е посмешно да се каже дека современите Грци се чисти Грци и потомци на непостоечките антички Грци или дека Грците имаат турска ДНК во нив? Повторно, само се надевам дека вие Грците „се преправате“ дека сте грчки потомци на античките Грци од себични причини затоа што ако не го знаете ова, тогаш сте целосно неуки за вашата вистинска историја и наследство.

Еве уште едно прашање за Грците кои сакаат да ги тролаат социјалните мрежи и да го мачат македонскиот народ кој води благородна и егзистенцијална борба за заштита на својот идентитет и наследство; зошто вашите предци од Пелопонез се нарекувале „Клефти“ и што направиле за да го заслужат тоа име?

Морално злосторство е да се напаѓаат луѓе кои се борат за благородна кауза... Но, бидејќи си неук за сопственото минато, не знаеш ништо подобро. Да им се заблагодариме на големите сили,

Мајка Англија, од 19 век, кои се сожалија на вашите предци и на сиромашните души ви дадоа земја да ја наречете своја.

4. Грците не сакаат да знаете дека Грција извршила неколку геноциди врз македонскиот народ само затоа што биле Македонци. Можам да ги набројам сите од времето кога Македонија беше нападната, окупирана и анектирана од Грција до крајот на Граѓанската војна во Грција, но потоа повторно... оваа приказна би била предолга. Сепак, можете да ја прочитате мојата книга „Колективна казна, геноциди извршени врз македонскиот народ“ и да дознаете повеќе:

<http://www.pollitecon.com/Assets/Ebooks/Kolektivna-Kazna-Genocid-Izvrsheni-vrz-Makedonkiot-Narod.pdf>

5. Грците не сакаат да знаете дека Грција и последователните грчки влади низ историјата на Грција, во обид да ги искоренат Македонците, ги менувале имињата, топонимите, хидронимите на македонските народи, го забраниле македонскиот јазик, ги избришале македонските имиња на светци и надгробни споменици за да искорнат се што е македонско и ги измачувале нивните домови на македонскиот народ. И, конечно, кога ја најдоа слободата во странство во туѓи земји, Грците и таму ги мачеа... исто како што денес Грците ги мачат Македонците на социјалните мрежи.

Сиромашните или „Клефти“ од вчера кои живејат на дното на Балканскиот Полуостров се ограбуваат за да преживеат. Големите сили на Европа ги ослободија, ги извадија од сиромаштија и им дадоа славен идентитет, иднина како Грци и шанса да се подобрат себеси и сите оние што живееле меѓу нив... Големите сили потоа им ги дадоа земјите на другите луѓе и ги направија чувари... Но, наместо да покажат добрина и да ги негуваат луѓето чија земја им беше дадена, новите напори да ги уништат и да ги уништат...

Современи Грци ова е вашата вистинска приказна.

Кои се Грците

„Секоја нација мора да размислува за својата историја, заснована на вистината...“ Дионисиос Соломос 1847 година.

<https://macedoniannewssite.wordpress.com/2015/10/15/%D0%B4%D0%BE%D0%BA%D1%83%D0%BC%D0%B5%D0%BD%D1%82%D0%B0%D1%80%D0%B5%D1%86-%D0%BA%D0%BE%D1%98-%D1%98%D0%B0-%D1%88%D0%BE%D0%BA%D0%B8%D1%80%D0%B0-%D0%B3%D1%80%D1%86%D0%D1%86%D0%D0>

Неодамна на Фејсбук ненадејно се појави неочекуван видео клип, барем за нас Македонците, кој го шокираше целото население на Грција. Клипот беше за создавањето на модерната грчка држава; резултат на таканаречената Грчка револуција од 1821 година. Немаше да има ништо необично во тоа да се засноваше на она што е познато за античката историја и историските процеси познати на луѓето. Но, не беше така. Причината зошто тоа беше шокантно и погубно за грчката јавност беше затоа што овој видео клип ги откри лагите и неvistините врз кои се изградени гнилите темели на денешната таканаречена „демократска“ Грција, која нема никаква врска со древните градски држави или античката атинска култура, таканаречениот центар на науката на кој се заснова денешната западна цивилизација.

Видео клипот е документарен филм кој ги открива злосторствата што грчкото свештенство ги извршило од почетокот на грчката држава и продолжува да ги прави до ден-денес; особено против националните малцинства кои живеат во Грција, вклучително и македонскиот народ.

Фактите што зовриваат во овој видео клип се пренесени од многу учесници, вклучително и од грчката научна елита, која се школува во високообразовни институции ширум светот.

Видео клипот за кој разговарам во оваа статија беше делумно доставен на грчки јазик, но најмногу на англиски јазик. Верувам дека многу Македонци, особено оние во дијаспората, имаа можност да го погледнат овој важен документ и да ја следат неговата содржина без многу потешкотии. Но, има и такви кои имаа потешкотии да го разберат англискиот јазик, поради што ја искористив можноста да ја претставам темата на клипот на македонски јазик... најдобро што можев.

Сега да започнеме со приказната што го опишува создавањето и развојот на денешната модерна грчка држава, еден од наводно „добрите“ соседи на Македонија. Да погледнеме како навистина е создадена Грција и како Грција се однесува кон македонскиот народ. Дозволете ни да го потсетиме читателот дека никакво добро не може да дојде од негативноста; лошо за лошо, од кое никој нема корист и само води до поголема штета. И иако оваа информација доаѓа предочна за нас Македонците, вистината полека се открива и правдата сигурно ќе победи.

Не треба да се потценува совеста на чесните луѓе, што може да се види од професионалците кои и самите се претставници на грчката научна средина и кои се важни за идниот развој на добрососедските односи меѓу грчкиот и македонскиот народ.

Кои се Грците: да почнеме:

„На 27 септември 1831 година, Јоанис Каподистриас, првиот претседател на новата грчка држава, беше убиен на главниот пат за Нафплион (пристанишен град и прва грчка престолнина). Со неговото убиство, земјата влезе во нов циклус на граѓанска војна. Наскоро стана јасно дека сите напори на грчкиот претседател за создавање на нова функционално независна и жестока држава беа неплодни. Излезе на виделина дека грчкиот народ не е способен да има држава, а камоли да управува со неа успешно“.

Ова беа зборовите што ги кажа водителот на грчката ТВ програма „Скај“, а се однесуваат на историските настани што доведоа до формирање на денешната грчка држава, формирана за прв пат под името „Грција“. Тој продолжи:

„Заробени во Отоманската империја тие не можеа да гледаат на иднината во очи. Тие направија огромни напори да ги задржат привилегиите што ги уживаа дотогаш, тврдоглаво спротивставувајќи се на какви било промени во нивниот статус, што несомнено ќе дојдеше со новата грчка држава, во која ќе преовладуваат владеењето на правото, редот и правдата“.

„Со оглед на тоа што се случуваше во тој дел од светот, европските сили можеа да најдат едноставен лек за Грците. Сега им требаше само да најдат лидер и идеологија која ќе ги обедини. Беше време да се донесе монархија и да се формира првото грчко кралство. Картите беа фрлени на масата и играта започна...“

ФОРМИРАЊЕ НА ПРВИОТ НАЦИОНАЛЕН МИТ

Во 1832 година грчката кралска круна не беше нешто што се посакуваше, нејзината неопходност беше наметната однадвор. По континуирани немири и безмилосно уништување, земјата немаше ништо подобро да понуди. Многу поважна од формирањето на која било нова држава беше идејата што ќе ја поврзе сегашноста со минатото; ги поврзува денешните луѓе со античката градска држава култура (умрена во овој регион со векови). Оваа идеја беше произведена во главите на луѓето во сегашноста.

Баварскиот монарх Лудвиг 1, еден од големите поддржувачи на филхеленизмот, го однесе овој проект уште подалеку. Неговата сеопфатна поддршка на Грчката револуција за независност и формирање на грчкото кралство, на чело со неговиот се уште адолесцент син Ото, не беше случаен чин.

Во времето кога Англичаните ги крадеа мермерните наследства од Партенон и ги преместуваа во музеи и приватни колекции, најмногу „истакнати“ од лордот Елгин, Лудвиг 1 внимателно направи нивни копии и ги постави на истакнати места во германската држава. Со тоа тој создаде нова Атина во Минхен, во срцето на Баварија, чија убавина е присутна до ден-денес, далеку од денешна Грција, како вечен спомен на неговата љубов кон хеленизмот и неговите вредности.

Во времето на Лудвиг 1, образовниот систем на оваа мала германска држава го вовеле грчкиот јазик како задолжителен предмет, заедно со литературното и научното наследство на учените луѓе од античките држави. Така во 1830 година Баварија станала центар на љубителите на хеленизмот и Минхен изгледал погрчки од Атина. Многу баварски уметници, поддржани од самиот Лудвиг 1, често патувале низ грчките земји и биле инспирирани од класичното минато на таа земја и длабокиот романтизам од тоа време.

Питер Фон Нес, еден од тие баварски уметници, доби специјална задача. Неговата задача била да ја овековечи револуцијата од 1821 година со снимање на сите важни настани со портрети и цртежи. Овие портрети, особено оние на истакнати херои и важни настани, останаа најважните уметнички дела во грчката историја до ден-денес.

Според Вилијам Сент Клаир така, според традиционалните гледишта на тогашните монархиски влади, слободна Грција значела повторно оживување на античката цивилизација која била ценета и почитувана низ целиот свет.

„И така почна да се расплетува сонот на баварскиот монарх Лудвиг 1, големиот љубител на хеленизмот. Утрото на 6 февруари 1833 година, 17-годишниот син на Лудвиг Ото пристигнал во Нафплион, а набргу потоа слетал во Атина; новиот главен град на новата грчка држава. Но секако дека новиот крал не пристигна сам.

Тој пристигна со повеќе од 3.500 воени и административни инструктори со цел да воспостави административен модел според ликот на Баварија. И покрај тоа, младиот крал Ото и неговиот персонал имаа други, поважни цели да постигнат. Тие требаше да ги освојат и припојат различните одделни делови на грчката територија и да ги обединат под новата грчка држава и на крајот да создадат нов национален идентитет“.

„Новата влада што беше набрзина поставена наиде на многу тешкотии и наиде на различни пречки. Се најде во поделено општество со непостоечка економија. Нејзините приоритети не беа само да воведат мир и ред во земјата, туку, пред сè, беше задолжен со задача да создаде нов грчки национален идентитет: идентитет способен да обедини општество и да донесе промени во традиционалното разбирање на идентитетот. Со други зборови создадете идентитет за модерна нација“. Измислен идентитет.

Во својата презентација објаснува Пашалис Китромилидис, професор по политички науки на Универзитетот во Атина.

Имаше валидни и конкретни причини за изборот на Атина за главен град на новото грчко кралство. Една од тие причини, нагласена како клучна причина, беше меѓународното признавање на Античка Атина и другите градски држави. Ова беше основа или појдовна точка за признавањето на новата Грција. Оваа идеја беше оживеана на самиот почеток кога Лудвиг 1 го иницираше грчкиот проект да го постави својот млад син Ото на неговиот престол. Во тоа време државата го носеше името Елада, а не Грција.

Во нивните проекти во врска со новото грчко кралство, Баварците имаа многу други изненадувања; - Да се отстрани секоја трага и секавање на отоманското минато во Атина и пошироко, а со тоа да се обноват сите антички споменици во градот и, зачудувачки, да се следи моделот на Минхен. Но, сето ова не беше сосема неочекувано; врвен приоритет на новата држава и пошироко беше да се признае грчката оригиналност.

Првото нешто што Ото го направи по слетувањето на грчко тло беше да ги доведе во ред јавните финансии и да ја врати старата драхма од пред 2.000 години, со што го подигна Феникс кој го уби Јоанис Каподистријас, првиот грчки претседател избран во 1831 година, имињата на хероите од востанието од 1821 година. Така, сè беше поврзано со Државите на античките градови, кои преку ноќ станаа симбол на новата грчка држава.

Баварците со голема чувствителност и љубов го воведоа официјалниот грчки јазик од тоа време, уверени дека зборуваат антички атински. И така, идеализацијата на грчкиот јазик стана основа за грчката интелигенција. Ако тоа не се случеше, денешните Грци сè уште ќе зборуваа „арванитика“ (албански), како што огромното мнозинство зборуваше во тие денови во тој дел од светот.

Соработката во грчкото кралство не беше лесна работа. Новосоздадените Грци постојано беа во конфликт меѓу себе и не можеа да најдат заеднички јазик, ниту за најелементарните потреби на своето општество. Политички тие постоеја во услови на долготрајни несогласувања и едноставно беше невозможно нивните политички партии да коегзистираат. Националното единство меѓу новосоздадените Грци можеше да се постигне само со мешање на фантазијата со историјата. Тие можеа само да успеат да ја извлечат потребната енергија за нивниот опстанок од нивното усогласување со митовите.

Во ваква хаотична ситуација, при составувањето на новосоздаденото грчко општество, неопходно беше да се повика помошта на легендите за да коегзистираат и да се движат напред. Беше потребен нов идентитет кој ќе ги обедини сите субјекти на царството. Но, каде може да се започне во случајот со новосоздадените „Грци“? Се разбира, првото нешто што требаше да се направи беше да се „намали“ историјата во која фактите што не држат вода беа избришани.

Можеби звучи малку чудно кога се зборува за „намалување“ на историските „факти“, но оваа практика не започна во Грција. Всушност, започна во Минхен, во новата Атина во неокласичното Кралство на Лудвиг. Во обидот да ја „намали“ грчката историја со изградба на споменици и неокласични споменици во својот главен град во Минхен, Лудвиг всушност ја намалил сопствената историја. Една таква зграда што Лудвиг I ја подигна во својот главен град беше Пропилаја. Во чест на Грчката револуција од 1821 година, Лудвиг изградил голем споменик во центарот на Минхен и на него наредил со големи грчки букви да бидат напишани сите имиња на оние кои учествувале во револуцијата, како и имињата на сите оние кои имале значајна улога во создавањето на новосоздадената грчка држава. Покрај веќе споменатите имиња, овде ги напишал и имињата на сите оние кои одиграле важна улога во политичкото, социјалното, идеолошкото и црковното значење во ослободувањето на Грција. Вклучени рамо до рамо, имињата Ригас Фереос и патријархот Григориј беа напишани иако тие беа идеолошки противници. Други имиња беа Јоанис Каподистријас, Адамантиу Кора и многу други „херои“ на револуцијата кои во неколку наврати се бореа меѓу себе, па дури и пукаа еден во друг. Но, тие беа историски личности и придонесоа за ослободување на новосоздадената грчка држава поради која беа почитувани.

Баварскиот споменик јасно ја покажува логиката, патот и начинот на кој би требало да се пишува историјата на револуцијата од 1821 година. Ова беше таканаречениот „мит“ од 1821 година. Ова, исто така, покажува дека нацијата може да се обнови, обнови и да живее добро и покрај сите видови и големини на трагедии доживевани, и покрај различните дела на извршени злосторства и вклучени криминални организации чии активности вклучуваа различни егзекуции организирани од високи владини, армија и црковни функционери. Така е создадена легендата од 1821 година и се заснова на нешто... за да се оправда стореното зло како нешто пожелно и неопходно за „поголемото добро“. Сепак, сите легенди

имаат почеток и не се појавуваат како случајни настани. Ова беше патот и средствата за изградба на платформа за обединување на грчката држава и нејзината идеологија, која од една страна ги збунува историчарите, а од друга шири чувство на заедништво и безбедност на народот кој треба да преживее.

По сето она што беше кажано и направено, сè уште имаше незадоволство во кралството што ќе создаде проблеми во иднина, но беше пронајден моќен амалгам што соодветно ќе им даде на масите мир и спокојство. Тоа беше Грчката православна црква која, меѓу другото, одигра голема улога во обединувањето на Румелија и Пелопонез и, и покрај иронијата, и помогна на грчката нација да се поврзе со античките времиња.

Сфаќајќи ја моќта на Црквата, Баварците во 1833 година создале автокефална (независна) грчка црква и потоа ја ставиле во служба на круната.

Се зборуваше дека за време на Револуцијата, Црквата стоела настрана неопределена. Не сакаше да зазема страна од страв да не ги загуби стекнатите права. Сега беше ставена во позиција да даде одредено признание и на тој начин ја започна својата приказна за прекумерно поедноставување на својата поранешна улога. Ако црквата не ја поддржа револуцијата и нејзините цели, беше речено, тоа беше поради некои „тактички“ причини. Нејзините достоинственици, како што беше речено, беа истомисленици на борбата против Османлиите од почетокот на револуцијата, што во реалноста не беше точно.

Кога патријархот Григориј V се повлече од револуцијата, го проколна нејзиниот водач Александар Ипсилантис. Григориј не го направи тоа од тактички причини, како што некои би сакале да тврдат. Тоа го направи од поинтересни причини, забележувајќи ги навидум црковните принципи, тврдејќи дека Црквата забранува секое насилство и неправда; факт што никогаш претходно не ги преокупираше главите на повеќето свештеници.

Со проколнување на Револуцијата, продолжи известувачот на документарниот филм на ТВ Скај, Григориј спасил многу османлиски животи, фатална грешка која црковните великодостојници никогаш не успеале да ја разберат. Неговиот потег само ја инспирираше другата страна да учествува во масовните акции на воената револуција и да излезе како победници по цена на огромна штета на земјата, како и на многуте злосторства извршени врз невиното, невооружено турско население.

Дегенеративната улога на Грчката православна црква во најкритичните времиња во формирањето на новата грчка држава беше многу различна од нејзината прославена наводна улога на „чувар на националната ризница и заштитник на народот уште од нивното ропство, кога хероите го запалија огнот на националните идеали и ги подигнаа масите за обнова на Татковината“.

Поврзувањето на црквата со националноста го корумпираше современиот национализам, а исто така и националните митови, од кои најпознат беше митот за тајно училиште. Најважниот дел од овој мит е страдањето и „големата жртва“ што свештениците мораа да ги направат за да го шират грчкиот јазик меѓу луѓето, особено меѓу децата и покрај забраната од турските власти. Овој мит беше овековечен во делата на сликарот Николаус Гисис под името „Тајно училиште“ објавено во 1886 година. Гисис припаѓаше на Уметничката школа во Минхен, која ја продолжи филхеленската баварска традиција на хеленските сликари кои проектираа настани од Грчката револуција во 1821 година.

Од историска гледна точка, пораката „Тајното училиште“ беше целосно лажна. Такво училиште никогаш не постоело. Ова беше лажна проекција на настаните од тие времиња, создадена за да обезбеди пријатна атмосфера. Тоа беше силна порака која гласеше: „Вака беше тогаш деца! Дури и вие, во раната младост, треба да направите се за нашата земја повторно да биде слободна...“

„Тајното училиште“ беше последователна мисла, создавање на државата, создадена во 1886 година од конкретни причини – за дополнително да се консолидира религијата и да се направи важна, да и се даде место во образованието на земјата, како еден од државните одбранбени механизми.

Митот за улогата на Грчката православна црква во новото грчко општество не заврши тука. Тоа продолжува и денес со многу ароганција и бруталност.

„По зајакнувањето на новооснованата грчка држава врз темелите на револуцијата од 1821 година, беше одлучено да се најде активно место за Црквата во неа. Се разбира, како и во многу народни востанија, некои свештеници навистина учествувале во Грчката револуција. Ова, сепак, не и дава право на официјалната црковна хиерархија да ја присвои нивната храброст и патриотизам и да тврди работи што не се нивни да ги тврдат. Грчката православна црква во тие денови не ја поддржуваше и не беше дел од Револуцијата. Всушност, Грчката православна црква беше и духовно и практично против Револуцијата. Нејзините материјални интереси беа против интересите на народот“. Напиша еден од учесниците и продолжи.

„Мислам дека Турците не биле премногу загрижени за тоа на кој јазик зборувале поданиците на империјата, дали бил грчки или македонски. Тие се грижеа само за сопствениот народ кој го зборува исламскиот јазик. На кој јазик и да зборуваа христијаните, истото им беше и на Турците. Тие не се грижеле за ништо друго освен за зачувување на мирот во Империјата. Уверен сум дека јазикот не беше голема грижа. Сè што беше кажано надвор од тоа беше басна за децата“.

РЕВОЛУЦИЈАТА ОД 1821 ГОДИНА

Седум години по завршувањето на Револуцијата, европските влади го прашаа претседателот Јоанис Каподистријас колку Турци живеат на Пелопонез. Каподистрија им дал два броја, еден за 1821 година и еден за по Револуцијата. Бројката за 1821 година беше 42.000, а другата бројка беше 0. Денешните Грци не сакаат да веруваат или одбиваат да веруваат дека значително турско население живеело на Пелопонез и исчезнало без трага. Турските семејства живееле насекаде на грчката територија во мали заедници кои работеле во фарми, како занаетчии, трговци, вработени во државни институции итн. Тие семејства таму живееле многу генерации; ова беше нивниот дом. Тие не знаеле за друга земја и немало да се преселат, но за кратко време исчезнале без трага. Што се случи со овие луѓе? Се чини дека, без разлика на полот или возраста, сите биле убиени неколку недели по 1821 година. Сите 42.000 Турци; мажи, жени, деца, стари и млади исчезнаа од лицето на земјата. Тие не се соочија со суд и никој не беше докажан дека е виновен за ништо... А сепак никој не ја презеде одговорноста за нивното исчезнување...

Овој масовен колеж беше извршен за време на „славноста“ грчка револуција од 1821 година, од која Грците се оддалечија, верувајќи дека ја добија својата слобода преку „храбра“ воена борба; уште еден мит од 1821 година. За да го оправдаат овој нечесен варварски чин, некои Грци тврдат дека „Турците исто така извршиле такви криминални дела“ и дека колењето е извршено како одмазда.

Во училиштата кружат безброј легенди за настани, создадени да ги оправдаат страшните злосторства извршени врз невиното турско население. Но, таквите злосторства не се лесно да се објаснат ниту да се заборават бидејќи оставиле длабоки траги во душите, особено кај децата. Како може некој да му објасни на детето дека неговиот татко, дедо или близок роднина безмилосно убивал Турци? Дека колеле невини деца заедно со нивните родители и потоа ги фрлале во градските бунари? Како би можеле да ги објаснат многуте предмети што ги имале во своите домови, а кои биле украдени од

домовите на оние невини луѓе кои повеќе не биле живи за да ја кажат вистината за нивната прерана смрт? Да им ја кажеа вистината на своите деца, ќе се запрашаа какви луѓе се тие и сигурно ќе прашаа: „Дедо, како сме ние подобри од нив? Која е разликата меѓу нас и нив? Каде е нашата морална супериорност?“

Островот Хиос со право стана вистински пример на грозоморно место кое проголта илјадници невини луѓе. Хиос стана грозоморно место на турската трагедија за време на Грчката револуција. И покрај тоа што има многу други места каде што беа извршени масакри врз невини турски граѓани од разни редовни и паравоени формации, Хиос останува обележје на злосторствата и најпознатото поле за убивање на овој свет.

Насилството во тие денови беше вообичаен настан. Не беше чудно да се влезе на некое место и да се истребат луѓе како да не се луѓе. Крвољубието на грчките банди немаше граници. Правото на владеење го доби сечилото и куршумот. Насилството беше средство за преживување и средство за владеење со послабите. Многу добронамерни луѓе денес често се прашуваат: „Дали е вистина дека во Триполика беа извршени грозоморни злосторства? Да, навистина беа извршени масакри во Триполикас, но зарем Турците исто така не извршија зло и масакри на многу места во нивната империја? Но, за волја на вистината, од сите масовни истребувања на невооружени турски цивили, според постоечките документи, најлошо и најгнасно било она во Триполикас. Во тој град живееле 35.000 Турци кога Грците го освоиле. Од нив никој не остана жив.

Уништувањето и масакрот што се случија за време на овие воени дејствија во Грција беа доловени во една од песните за слободата на Дионисиос Соломос. Четириесет години подоцна поезијата на Дионисиос Соломос беше искористена за да се формира грчката национална химна. Од целата негова стихозбирка, вкупно околу 158 дела, познати се само неколку строфи. „Ако прочитате повеќе од две строфи“, рече еден од грчките учесници во овој

документарец, „ќе откриете дека нашата национална химна не е само химна на слободата, туку и сведоштво за злосторствата извршени врз невини луѓе. Ова е графички приказ на страшните настани: „Погледнете како очајните раце го кубат животот. Тие ги отфрлија стапалата, рацете и главите на загинатите жртви. Мечевите и синцирите помешани со сивиот мозок исфрлени на земја. Испукани черепи и делови од внатрешниот стомак... Се во еден неопислив хорор. О, ох! Што е доволно, доста!“

„Познавањето и сеќавањето на овие злосторства ќе траат долго. Нашата национална химна содржи се друго, а најмалку зборови за слободата. Ги содржи ужасите и насилството на револуцијата. Верувам дека Соломос не беше толку наивен како што нè наведува да веруваме. Читајќи ги неговите стихови за слободата во нашата национална химна, човек почнува да ја открива, во поетска смисла, вистинската вистина за она што се случи за време на нашата револуција. Нашата револуција од 1821 година, како и секоја револуција, беше крвава приказна. Тоа е сведоштво за протерувања, одмазда, епидемии, глад, убиства, грабежи, насилни миграции и ропство. И Грците и Турците инсистираа овие настани да се остават зад и да се заборават. Кога би можеле да се заборават! Требаше да се организира нова влада и да функционира на урнатините на револуцијата, но како би можела да го постигне тоа ако минатото било избришано и заборавено? Па, ова беше направено со идеолошки патриотизам заснован на баварскиот модел, каде што непријатните настани беа заменети со „славното“ наследство на античка Грција. За жал, реалноста е исклучително тешко да се промени преку ноќ. Меѓутоа, во Атина и насекаде во Грција, имаше видливи знаци на стотици и стотици смачкани споменици кои требаше повторно да се соберат; вековните историски траги кои одамна ги нема. Така грчката држава почна да работи на бришење на постоењето на Отоманската империја и се што е поврзано со неа. Целата оваа работа беше направена за да може Грција да постигне целосна чистота и континуирана, долга непрекината врска со својата античка грчка култура“.

Овие покани на новокомпонираната земја може да се сметаат за покани на луѓе кои го изгубиле компасот и здравиот разум, кои биле смешни и несериозни, но најмногу егзистирале надвор од нормите на цивилизирано однесување во историската наука. Всушност, другите земји во подем ги направија истите грешки, некои повеќе, а некои помалку, со цел да негираат делови од своето минато и да создадат поволна сегашност и иднина во очите на својот народ и пред нивната заедничка заедница. Некои историчари велат дека други луѓе од науката, дури и од другата страна, противници на таквиот пристап кон историјата, се фаќаат за глава со неверување дека вакво нешто е воопшто можно. „Оваа директна врска со древна стара култура придонесува за оживување без прекинување на историските текови“, велат поборниците додека се тапкаат по рамениците како да се чудотворци.

Лажниот пат по кој тргна новата грчка држава започна со доаѓањето на нејзините баварски владетели. Народот веќе беше нефункционален во секој поглед кога Баварците пристигнаа во Грција. Насекаде имаше сиромаштија и очај во застрашувачки размери. Нивното разочарување било големо кога не нашле народ со хеленски дух во кој биле вљубени. Наместо тоа, нашле улични питачи кои зборувале арванитички (албански) наместо старогрчки. Многу од филхелените кои дојдоа во Грција прашуваа: „Како може некој да биде Хелен кога е сиромашен и очаен уличен просјак во Атина што зборува арванитички (албански)? Факт беше дека немаше логична врска помеѓу ништо од ова на терен. Она што Баварците веруваа и што видоа по нивното пристигнување беа две различни работи. Нивното откритие беше разочарувачко и оние што се вратија во Баварија беа склони да кажат: „Не можеме ништо да направиме таму долу во Грција. Никој не може да ја спаси оваа земја. Тоа не се никакви врски и ништо заедничко меѓу современите Грци и античкиот свет“.

Дури и грчкото кралство имаше потешкотии да застане на нозе. Фалмерајер, баварски историчар, излезе со свои идеи, работејки

против теоријата дека постоела континуирана врска помеѓу античките градски држави и модерна Грција.

Која беше целта на Фалмерајер во сето ова? Љубителите на хеленизмот дома беа одговорни за „врзувањето на столбот на срамот“ поради нивните луди идеи.

Фалмерајер тврдеше дека сегашните Грци, како раса, немаат никаква врска со античките градски држави. Се разбира, неговите тврдења и теории создадоа голема паника во кралството не само затоа што тој не ги прифати нивните желби да ја трансформираат лагата во вистина, туку затоа што сакаше да ги саботира промовирањата на легенди поволни за монархистичкиот режим и луѓето во таа земја.

Фалмерајер жестоко ги критикуваше филхелените и нивните фанови во Баварија со преземање на уште еден храбар чекор; со производство на докази, цврсти докази за да им се покаже на сите дека сите тврдења на тогашната грчка влада, дека постоела континуирана врска меѓу грчкото кралство и древните градски држави, се само фикција и целосно лажни.

За своите дела, Фалмерајер наскоро се нашол во неволја. Тој беше прогласен за најголем непријател на Грците бидејќи отиде предалеку. Тој ја одведе темата многу подалеку од она што се очекуваше од неговите противници и круговите на моќ во Грција и особено во Баварија. Притоа, Фалмерајер изнесе докази на виделина кои се протегаат уште од римско време, до наоѓалиштата на Словените на Балканот и до преселувањето на Албанците во тој дел од земјата во 14 век.

Така, според Фалмерајер, врските што би ги поврзале денешните Грци со градовите од античко време биле измислени, лажни и затоа не постоеле. Овие врски, според Фалмерајер, биле прекинувани не еднаш туку три пати. Затоа Фалмерајер ги отфрли сите врски што би ги поврзале денешните Грци со древните

градски држави, како лажни и непостоечки, а континуитетот на хеленизмот како нација, како фикција.

Овој познат германски историчар и чувар на историските вистини, кој се издигна до побожност, сега беше „најголемиот непријател на Грција“.

Две имиња што се појавија во плејадата сили кои се спротивставуваат на грчката сцена на грчката историја беа: Спиридон Забел експерт за историјата на Источното Римско Царство (византиско) и фолклорист и историчар Константин Папаригопулос.

Според она што тие го напишале, континуитетот на хеленизмот во Грција бил воспоставен пред 1850-тите. Тие тврдеа дека немало прекин на континуитетот во историјата. „Но, беше можно да има и нестабилни и стабилни периоди, кои нивниот колега Фалмерајер од Баварија ги нарекува прекини или прекини во континуитет, што всушност се врски“.

Затоа, според Папаригопулос и Забел, „нацијата е обновена и континуитетот е воспоставен. За жал, несогласувањата меѓу историчарите остануваат нерешени, не само идеолошки или историски, туку и политички. И така, мултиетничкото општество како Грција треба да создаде единствена обединета грчка нација“.

Во овој момент тие мислеа првенствено на албанското малцинство да биде најбројно, заслужно во многу борби за независност. Албанците беа народ поделен на две групи; православните и муслиманите или како што некои би ги нарекле Турко-Албанци. Најважните водачи во борбата за грчка независност во бунтот од 1821 година потекнуваат од редовите на православните Албанци, кои се истакнале со своите големи способности и храброст, особено оние од островите Хидра, Острива и Спетсес, како и Сулиотите кои се бореле на копно. Не е премногу да се спомене фактот дека луѓето од тоа време биле доста образовани и способни

за интелектуална работа. Маркос Боцарис (Марко Бочфаро) составил грчки албански речник. Навистина многу интересен речник! Добро знаеше и грчки и албански и се осмели да се впушти во такви јазични авантури. Би рекол дека Боцарис го знаел и турскиот јазик и слободно можам да кажам дека служел со Теодорос Колокотронис.

И покрај тоа што ги фалеше Албанците за нивната компатибилност и соодветните карактеристики за интеграција во новото грчко општество, историчарот Папаригопулос, како научник, отиде малку предалеку фалејќи ги само православните Албанци и целосно занемарувајќи ги Албанците муслимани, правејќи ги неприфатливи строго поради нивните религиозни склоности.

Понатаму во својата „научна“ дебата, Папаригопулос скршна од патот на науката и влезе во матните води на расизмот и нетрпеливоста, што ги направи работите уште поконфузни во неговата контроверзност со историчарот Фалмерајер.

Расправајќи за квалитетите на двата народа, Грците и Албанците, и идејата за нивно комбинирање во новата грчка нација, тој рече дека Грците биле поцивилизирани и интелектуално и културно понапредни од Албанците и дека грчката раса ќе добие виталност, сила и единство. Единството на овие квалитети и денес ги потврдува „забележителните квалитети“ на „модерната“ и „демократска“ грчка држава. Во овој контекст, вреди да се спомене фактот дека Албанците кои се интегрираа во грчкото општество се чувствуваат повеќе Грци од кипарските Грци, нешто што говори само по себе. Ова ја потврдува тезата на Фалмерајер за целосно изумрена врска меѓу денешните Грци со оние од градовите од пред многу векови.

Јазикот и идентитетот се тесно поврзани. Без јазик нема идентитет и нема идентитет без јазик; таквиот идентитет е безвреден. Затоа борбата за јазик е постојана и приоритетна. Како и кај секоја нација, јазикот одигра важна улога во грчката држава. Јазикот што

бил усвоен за новиот грчки народ најпрво го користел православието и трговијата. Потоа, со организацијата на државниот образовен систем, тој одигра голема улога во обединувањето на фрагментираните општествени групи во грчката држава. Јазикот беше алатка која создаде заедничка култура со која нацијата се идентификуваше. Јазикот исто така придонел за просветлување на револуционерните водачи кои на крајот ја освоиле слободата и независноста. Јоанис Каподистријас, првиот претседател на оваа нова држава, го сфати тоа уште во првата година од „херојската војна“, кога сакајќи да ги постави темелите на државата, отвори универзитет и други училишта кои, во тоа време, одиграа важна улога во развојот на разурната од војна Грција. Јазикот и образованието се елементи кои имаат моќ да ја обединат заедницата и да ја усогласат нацијата. Слободно можеме да кажеме дека образованието на почетокот беше силата на грчката држава. Грчките училишта беа вистинските победници.

Што го идентификува националното единство на едно општество? Тоа е култура секако! Што тогаш треба да ја идентификува културата? Јазик се разбира! Како што е сега, и тоа беше постигнато и широко ги отвори вратите за напредок. Сите кои учествувале на овој или оној начин во грчкиот образовен систем биле и се уште се Грци. Изократскиот концепт, отворен националистички концепт од 19 век, различен од оној на 20 век, но сличен на концептот за биолошки континуитет што го исповеда теоријата на Фалмерајер, беше широко отворен и убав. Типичен пример за таа убавина и прифатеност беше машкиот фустан кој го носеа на Балканот и тоа само кај Албанците. (А што е со македонската облека? Дали Македонците не беа интегрирани во грчката нација... Сепак? С.Г.).

Истиот албански фустан и мокасини со помпони и денес ги носи грчката претседателска гарда.

Покрај понудените дискусии, кон крајот на настаните кои го открија создавањето на нов и цивилизиран дух во лажната грчка

историја, учесниците во документарецот од грчка страна продолжија со помирувачки и флексибилен јазик.

„Го разгледуваме ова прашање одвнатре со цел да најдеме информации што ќе овозможат флексибилност за компромис. Ние веруваме дека е потребна флексибилност за секоја нација да најде соодветни начини за персонализирање на новите околности. И можеби во тоа лежи нашата совест која денес преовладува во Грција, поминувајќи низ многу промени и персонализирајќи го нашиот пат низ времето. Нашето прилагодување достигна високо ниво. Дури и Ромеите ни дозволија официјално да ги нарекуваме со тоа име. Не само децата на Грците и нивните потомци, туку и на современите Грци“. (Што е со Македонците? Зошто не им е дозволено да се нарекуваат Македонци? С. Г.)

За оваа прилика вреди да се споменат зборовите на поетот Јоргос Сефарис, изговорени за време на доделувањето на наградата кога му беше доделена Нобеловата награда во Стокхолм во декември 1963 година. Тој рече: „Не сакам да кажам дека имаме иста крв како античките Грци, бидејќи мразам расистички теории. Но, сакам да кажам дека живееме во истата земја во која живееја тие и ги видоа истите планини што ги видоа, а кои завршуваат во истото море“.

„Поминаа речиси век и половина од 1821 година. Поминаа и две балкански и две светски војни откако ние, според зборовите на поетот Сефарис, го обновивме нашиот грчки идентитет на меѓународно ниво со модерна дефиниција и, ако има нешто за што да се гордееме, тоа е следното: местото каде што живееме, нашата историја, способноста да одлучуваме за нашата судбина колку што е можно повеќе. Конечно, тоа не беше можно без нашата револуција од 1821 година, без борба, без идеи за нашата иднина, без нашите легенди. Како ќе ја искористиме оваа слобода зависи од нас. Но, мора да има придобивки за нашиот патриотизам, љубовта кон местото во кое живееме, да пролееме праведна или

неправедна крв со почит и, пред сè, да уживаме во преродбата на нашата земја, денешна модерна Грција“.

ДАЛИ ТАКА НАРЕЧЕНИ СЛОВЕНИ ИМААТ МАКЕДОНСКИ КОРЕНИ?

Се зборува дека голем дел од македонското население избегало од Македонија за време на римско-македонските војни, особено кога Македонија била поразена. Овие луѓе отидоа на север. Се разбира, немаше друг правец да се оди бидејќи Македонија во тоа време граничеше со Средоземното Море на југ, Јадранското Море на запад, Црното Море на исток и реката Дунав на север.

Излегувајќи по најбезбедниот пат, Македонците кои избегаа од ужасите на војните избегаа на север преку реката Дунав.

Многу македонски народ побегна на север! И каде отидоа? Ни кажуваат дека отишле северно од реката Дунав, каде подоцна биле пронајдени Словените.

Значи, моето прво прашање е „Што се случи со овој македонски народ? На овие многу Македонци што избегаа „на север“?! Дали тие се „Словените“ кои подоцна се вратиле во Македонија и нашле таму луѓе кои зборуваат на ист јазик?

Моето второ прашање е „Колку на север отидоа овие Македонци? Дали отидоа на север како Сибир? Ако го сторат тоа, тогаш тоа би објаснило зошто во Русија има топоними и имиња на луѓе кои се сосема исти како оние што постојат во Македонија. Или ова е случајност?

И што е најважно: ако овие Словени „од северниот дел на Дунав“ и Словените од околината на Солун зборувале на словенски јазик, тогаш што ни кажува тоа?

Тоа ни кажува дека постоела јазична врска меѓу Македонците во Македонија и Словените северно од Дунав! Или ова е премногу случајност?

Сега треба да се запрашаме, како дошло до овој „јазичен однос“ и дали Македонците кои избегале од Македонија за време на римско-македонските војни зборувале словенски или „грчки“ јазик како што би сакале да веруваме западните и Грците? Ако Македонците зборувале „грчки“, тогаш зошто „никој“ северно од реката Дунав не зборува „грчки“ денес... или во кое било друго време во запишаната историја? Северно од Дунав никаде нема трага од „грчки“.

Ако ме прашаат: „Дали Македонците кои бегаат од македонско-римските војни зборуваа грчки?“ Ќе морам да кажам „не“, бидејќи ако го сторат тоа, ќе има некои „траги“ од грчкиот јазик некаде северно од Дунав. И ги нема!

Многу антички автори тврдат дека Александар Велики и неговите Македонци зборувале „друг“ јазик надвор од јазикот коине и дека јазикот не само што бил единствен за Македонците, туку бил и нивен мајчин јазик. Значи, зарем не е можно „мистериозниот“ јазик на кој зборувале античките Македонци да бил всушност словенскиот јазик?! Зошто тоа „постојано“ го отфрлаат Грците и нашите западни пријатели?

Херберт Џорџ Велс рече дека варварската инвазија на Европа започнала со издигнувањето на Кинескиот сид. Миграциските племиња на монголски номади, кои летуваа на сибирските рамнини, а зимите во источна централна Кина, повеќе не можеа да го сторат тоа бидејќи Кинескиот сид ги спречуваше. Не можејќи да одат во нивните традиционални земји, монголските племиња биле принудени да ги променат нивните шеми на презимување. Не можејќи да преминат во источна централна Кина, монголските племиња започнале движење кон запад, вршејќи притисок врз луѓето чии земји ги нападнале. До моментот кога Кинескиот сид бил завршен во 6 век од нашата ера, многу од монголските племиња ги напуштиле традиционалните модели на миграција на истокот и се движеле кон запад.

Ова монголско движење кон запад имаше каскадно влијание врз локалното население кое беше принудено да мигрира на југ од зад реката Дунав. Верувам дека овие луѓе не се преселиле доброволно, туку биле истиснати како последица на овој голем бран на племенска миграција. Кои биле овие луѓе и од каде дошле се сè уште контроверзни прашања, кои се надеваме дека ќе добијат одговор на време со соодветно истражување. Во меѓувреме, се појавуваат две теории.

Првата и попопуларна теорија е дека овие луѓе биле потомци на првите Европејци. Тие се идентификувани со многу имиња. Втората теорија е дека овие луѓе биле мешавина од домородното население од тие региони и од потомците и остатоците од доселениците и војниците на Александар Македонски, како и од оние Македонци кои избегале од Македонија како резултат на римската окупација. Познато е дека Александар Македонски основал многу градови и пунктови каде и да војувал за да ги поддржи своите воени потреби. Доселениците беа донесени од Македонија и дадени земји за земјоделство. Кога империјата на Александар се распадна, наместо да се вратат дома, многу од неговите луѓе останаа на своите пунктови и трајно ги населиле новите земји. Многу од следните луѓе кои избегале од Македонија поради суровото римско владеење, исто така отишле на север, а некои се приклучиле на првобитните македонски населби.

Археолошките ископувања во Индија открија дека македонските имоти сè уште постоеле два века по распадот на империјата на Александар. Тогаш може да се замисли дека и македонските доселеници од Европа останале на своите имоти, живејќи непречено со векови, и мигрирале кон север како што се ширела нивното население. Бидејќи биле веќе цивилизирани, Македонците имале добро воспоставен јазик и култура, кои ги ширеле меѓу староседелското население каде што живееле и од кое ги вработувале своите работници.

Сепак, ова се само теории и потребни се многу докази за да се потврдат.

Но, во овој момент, да се оддалечиме и да направиме чекор назад за момент и да размислиме за ова: ако овие луѓе кои западните историчари ги нарекоа „Словени“ не беа Македонци, зошто тогаш историчарите од 6 век од нашата ера велат дека кога дошле во Македонија со вагони со своите семејства и се обиделе да го нападнаат Солун, нашле заедничка традиција и јазик кај локалното население во околните села?

Историјата не нуди докази за дивјачки битки меѓу Словените и потомците на античките Македонци од 6 век, ниту пак покажува записи за какви било масакри. Всушност, историјата ги прикажува Словените како мирољубиви луѓе кои, почесто отколку не, можеле да коегзистираат со другите раси во Македонија. Надвор од непознатиот автор на книгата II Чудата на Свети Димитриј, кој ги прикажувал Словените како дивјаци, брутални и незнабошци варвари, има малку докази дека Словените предизвикувале злосторства во Македонија. „Од друга страна, пак, се добива впечаток дека Словените биле познато присуство. Солунчани постојано ги нарекуваат „наши словенски соседи“. (Стр. 61, Флорин Курта, *The Making of the Slavs, History and Archaeology of the Lower Dunabe Region c. 500 – 700*, Кембриџ, Њујорк, 2001) Се чини дека Словените, спротивно на популарното верување, биле во добри односи со жителите на Солун, снабдувајќи ги со жито и други добра. Исто така, според македонските усни извештаи, не се спомнува дека Македонците мигрирале во Македонија од некое друго место.

„Нашето денешно знаење за потеклото на Словените е, во голема мера, наследство од 19 век. Научен потфат нераскинливо поврзан со фалсификување национални идентитети...“ (Стр. 6, Флорин Курта, *The Making of the Slavs, History and Archeology of the Lower Dunabe Region c. 500 – 700*, Cambridge: Cambridge University Press, 2001)

„Наместо голема поплава на Словени да излезе од припетските мочуришта, јас предвидувам форма на групен идентитет што може да се нарече етничка припадност и се појави како одговор на Јустинијан за спроведување на градежен проект на границата на Дунав и на Балканот. Словените, со други зборови, не дошле од север, туку станале Словени само во контакт со римската граница“. (Стр. 3, Флорин Курта, *The Making of the Slavs, History and Archeology of the Lower Dunabe Region c. 500 – 700*, Cambridge: Cambridge University Press, 2001)

Словените, за разлика од другите орди кои го нападнале Балканот во првиот милениум од нашата ера, станале многу важни во текот на 19 век, особено во 1833 година кога словенските јазици биле признати како индоевропски. Како и денешниот англиски јазик, словенскиот јазик од 19 век лингвистички поврзал многу народи заедно. Меѓутоа, некои од словенските академици од 19 век, намерно или ненамерно ја толкуваа оваа јазична заедништво како етничка заедништво, етнички поврзувајќи ги сите Словени заедно. Со други зборови, ако некој зборува словенски, тогаш мора да припаѓа на „словенското племе“, што во модерна смисла е исто како да се верува дека ако некој зборува англиски, тогаш мора да припаѓа на „англиското племе“.

Можеби припаѓале на истото племе, можеби не. Најверојатно тие не припаѓале на истото племе, исто како што сите англиски говорители не припаѓаат на „англиското племе“. Имајќи го тоа, треба да се верува дека постои или мора да постои некаква друга врска помеѓу Македонците кои живеат во Македонија, не само со таканаречените „Словени“ кои ја нападнаа или „се вратија“ во Македонија од зад реката Дунав, туку и со сите луѓе во Источна Европа кои зборуваа и сè уште го зборуваат словенскиот јазик. Ако нема врска меѓу Македонците, Украинците, Полјаците, Русите итн., со други зборови меѓу сите словенски говорни луѓе од Средоземното Море до Сибир, тогаш зошто овие луѓе имаат заеднички јазик, заеднички традиции и што е најважно, заеднички

имиња и топоними? Како Русин добива македонско име ако нема врска со Македонија? И тоа не е се. Дали има имиња на места во Русија кои се идентични со имињата на местата во Македонија? Дали сите овие се „чисти“ случајности?

Како што беше споменато претходно, „словенскиот феномен“ во голема мера е политички феномен со мало историско значење. Причините што им се припишуваат на Словените, наспроти Готите, Хуните, Бугарите, Аварите итн., како виновници за инвазиите и пустошењата на Балканот е да се објасни широката употреба на словенскиот јазик. Со други зборови, „словенскиот феномен“ е модерна креација од 19 век дизајнирана да ја објасни распространетата употреба на современите словенски јазици. Со други зборови, Словените, како што тврдат западните, насилно ја нападнале Европа одеднаш, ги убиле сите домородни луѓе и ги смениле. И, како доминантни освојувачи, своите локални јазици ги заменија со свои. Меѓутоа, оваа „теорија“ не само што ѝ пркоси на логиката, туку и нема многу докази.

Сепак, најжално е што современите научници избираат да ги игнорираат доказите што ги поврзуваат Словените од 6 век со античките Македонци.

„Археолошкото истражување веќе обезбеди огромен број докази за поддршка на идејата дека Венетите биле Словени“. (Стр. 13, Флорин Курта, *The Making of the Slavs, History and Archaeology of the Lower Dunabe Region c. 500 – 700*, Cambridge: Cambridge University Press, 2001) Прифаќањето на хипотезата дека Венетите и Словените биле поврзани не само што обезбедува јазичен континуитет за античките Македонци, туку и за современите Македонци „недофатлив“ македонски јазик од античко време. Имајќи го ова на ум, не можеме да ги игнорираме тврдењата дека словенскиот јазик најверојатно го зборувале македонските војници и доселеници на Александар и дека бил распространет низ пространоста на нецивилизираните области на Источна Европа и северна Азија. Исто така, не би било далеку да се претпостави дека

Македонците на Александар колонизирале делови од европска Русија, што ќе ги потврди многуте заеднички топоними што ги делат Македонија и европска Русија.

Така, лесно ми е да заклучам дека, врз основа на неговата широка употреба во Источна Европа и на еволуцијата што ја доживеала, словенскиот јазик мора да биде многу стар јазик кој веројатно постоел од праисторијата. Тоа значи дека словенскиот јазик се зборувал во Македонија пред да се појават атичките, а подоцна и коинеските јазици.

Ме критикуваа и ме исмеваа што го кажав тоа што го кажав погоре, односно дека словенскиот јазик има корени во Македонија и дека постоел во Македонија милениуми пред да дојдат т.н. Словени во Македонија. Полошо од тоа ме критикуваа и исмејуваа што кажав дека Словените северно од реката Дунав биле Македонци. Но, ова е разбирливо, особено за оние кои го слушаат ова за прв пат.

Јас бев еден од оние луѓе кои ги исмеваа луѓето за таквите коментари „надвор од манжетните“ затоа што верував дека нашата „мејнстрим“ историја е вистинска. Но, тогаш, од истата историја, дознав дека не постојам како Македонец.

Разоткривање на грчкиот мит

Македонија ќе остане окупирана сè додека македонскиот народ е непризнаен, злоупотребен и натеран да се чувствува како странци на своите родни земји. Добро е познат фактот дека Македонија била нападната, окупирана и нелегално поделена од Грција, Србија и Бугарија во 1912-1913 година против желбите на македонскиот народ. Делот окупиран од Србија, сега познат како Република Македонија, ја стекна својата независност во 1991 година и денес е суверена држава, додека деловите анектирани од Грција и Бугарија остануваат окупирани. За жал, има многу Грци кои, до ден-денес, тврдат дека Македонците не постојат, не само во Грција и Бугарија, туку и во Република Македонија и низ целиот свет.

Ставот на Македонија е многу јасен и многу едноставен;

Македонците едноставно сакаат да бидат признати за тоа кои сме, Македонци.

Македонците сакаат да ни се врати она што им е одземено; нашите домови, земјишта, државјанство и достоинство.

Македонците сакаат оние што им наштетиле во минатото да го признаат своето злосторство и да преземат одговорност за тоа.

Грчката (грчката државна) позиција во однос на македонското прашање:

Дури и од 1878 година, кога стана очигледно дека европските големи сили нема да дозволат Македонија да добие независност од Отоманската империја, беа направени планови за поделба на Македонија. Оттогаш Грција, Бугарија и Србија (до 1945 година) одбиваа да го признаат македонскиот идентитет.

Оттогаш грчката позиција е дека Македонците не постојат.

Пописните статистики произведени во минатото никогаш не покажаа дека Македонците некогаш живееле во грчка Македонија.

Откако Македонија изврши инвазија, окупација и поделба, Грција, без да го признае македонскиот идентитет, ги прогонуваше Македонците. Оние што Грција не можеше да ги елиминира, ги насилно ги протера или директно ги убиваше под изговор дека се Бугари или Словени кои не се достоини да живеат на грчка почва (украдени од Македонците).

Во однос на историјата, грчката позиција е дека античките Македонци биле Грци, а модерните Македонци не се всушност Македонци, туку Словени.

Грција, и покрај тоа што е потписник на Букурешкиот договор од 1913 година, не ја признава инвазијата, окупацијата и поделбата на Македонија. Насилното и присилно стекнување на Македонска територија е оправдано врз основа на тоа што античките Македонци пред 2300 години биле Грци и затоа македонските земји ѝ припаѓаат на Грција.

Грчката позиција е многу јасна и едноставна;

Македонците не постојат.

Грција е расно хомогена држава и нема малцинства.

Името Македонија е грчко и Словените не можат да го имаат.

Бугарската (бугарска држава) позиција во однос на македонското прашање:

Бугарската позиција е исто така многу јасна и едноставна; Македонците не постојат.

Македонија е покраина на Голема Бугарија.

Луѓето што живеат во Македонија (Македонците) се Бугари и зборуваат дијалект на бугарскиот јазик. (Бугарите забораваат дека

се турско племе кое зборувало турски јазик и јазикот што го зборуваат Бугарите денес е дијалект на македонскиот јазик што го усвоиле кога пристигнале на Балканот во текот на 700-тите години од нашата ера).

Ниту грчката ниту бугарската држава не ја промениле својата позиција откако овие позиции беа воспоставени во последната четвртина од 19 век. (Бугарија го промени својот став и ја призна Македонската нација за краток период по Втората светска војна, но брзо се врати на својата стара позиција на непризнавање).

Па, зошто Грција и Бугарија одбиваат да отстапат од своите ставови?

Досега Македонците го изнесоа својот случај, главно преку критики, до последователните грчки и бугарски влади, а неодамна и до европските и светските институции. Ова за жал не функционираше од различни причини.

Ниту Грција ниту Бугарија не би признале дека имаат македонски малцинства кои живеат во нивните соодветни држави, па затоа светските институции, на начинот на кој се воспоставени меѓународните закони, немаат аргументи против нив. Затоа, корективните промени мора да дојдат однатре. Македонските заедници, особено оние што живеат во Грција и Бугарија, поради репресивните мерки што им ги наметнаа нивните влади, сè уште не ја собрале потребната волја да наметнат промени однатре.

Грчките и бугарските влади немаат волја сами да влијаат на промените. Владите се избираат врз основа на статус кво и не се познати по спроведувањето револуционерни промени. Освен тоа, истите овие влади се одговорни за создавањето на хаосот уште од самиот почеток. Да се промени би значело да се признае дека сте направиле грешки. Како ќе се снајдат грчката и бугарската влада

ако, откако со години ги лажеа своите гласачи, сега признаат дека Македонците постојат?

За соодветно да се справиме со овие прашања, треба да се вратиме уште во времето на распадот на Отоманската империја и да ја истражиме политичката клима и околностите под кои беа создадени државите наследнички, поточно Грција и Бугарија. Кои беа архитекти на овие држави и каква цел имале на ум за нив кога биле создадени?

Зошто на Македонците им било одземено правото да постојат и покрај нивната долга историја, херојски борби и желба да создадат Македонска држава?

Грција била мултикултурна, мултиетничка држава при своето основање во 1829 година, но наместо да го прифати своето вистинско и богато наследство, таа се одлучила за нешто нереално, митско и бизарно. Зошто модерна Грција, мултиетничка христијанска држава, ги напуштила своите вистински корени и наместо тоа се одлучила да усвои 2.500-годишна мртва култура?

Ако Македонија истовремено им припаѓала на Грција, Бугарија и Србија, како што тврделе секоја од нив, зошто потоа се согласиле да ја поделат? Зошто го потпишале Букурешкиот договор од 1913 година, согласувајќи се со поделбата на Македонија без никакви знаци на протест?

До ден денес Грција и Бугарија не направиле ништо за да ги информираат своите граѓани за вистината за Македонија. Наместо тоа, тие продолжуваат да ги лажат и да ги залажуваат, тврдејќи дека Македонците не постојат. Уште полошо, тие ги етикетаат Македонците како криминалци и ги нарекуваат крадци затоа што сакаат да си го вратат она што е нивно; нивните земји, наследство, историја, култура и јазик.

За целите на овој есеј, ќе ги испитам само историските реалности за тоа кои се Македонците и Грците и од каде потекнуваат.

Кои биле античките луѓе што некогаш живееле во денешна Грција и Македонија?

Тешко е за луѓето да ја прифатат идејата дека историјата, онаква каква што ја знаеме денес, може да биде пристрасна за да им служи на интересите на оние што се на власт. Исто така, тешко е за луѓето да веруваат дека она што го учеле во училиште можеби не е вистината.

Не се согласувате ли дека денес низ целиот свет живеат Македонци и не се согласувате ли дека во Грција и Бугарија луѓето сè уште учат во училиштата дека Македонците не постојат?

Ако сте Македонец, зошто треба да верувате во историја што го негира вашето постоење? Ако сте Грк или Бугарин, зошто се согласувате и го поддржувате вашето државно спонзорирано образование кое ве учи да ги мразите Македонците и да го негирате нивното постоење кога многу добро знаете дека постојат?

Можете да верувате во што сакате, но ако навистина ја барате вистината, тогаш мора да вложите максимални напори да бидете објективни и подготвени да ги слушнете сите страни од приказната.

Тука ќе се обидам објективно да го анализирам составот на луѓето што живееле на јужен Балкан од праисторијата до денес. Моја намера е да ви дадам општ преглед и да ви дадам алтернативен поглед на вековниот проблем за тоа кои биле овие луѓе. Во мојата анализа, ќе ви дадам само резимеа, добиени од најактуелните извори и од стари модели кои повеќе не се вклопуваат во модерната политичка агенда. За детали, ве охрабруваме сами да го прочитате оригиналниот материјал (од кој поголемиот дел е достапен на интернет). (Нема да наведувам извори или книги со извори бидејќи последниот пат кога го направив тоа, тие извори наскоро исчезнаа).

Ако се консултирате со кој било стандарден учебник по историја за јужен Балкан, прво ќе ви каже дека имало Грци, потоа Римјани, а потоа Османлии. Подоцна се појавиле модерните Грци, Бугари, Југословени и Албанци, но нема модерни Македонци. Ќе има малку информации за античките Македонци, главно за Филип и Александар, но само секундарно во однос на таканаречените антички Грци. Ќе има малку информации за Византијците, но главно за тоа колку биле Римјани и Грци. Ќе има многу информации за таканаречените Грци, нивните активности како богови, нивната генијалност и различните пронајдоци што ги откриле и како тие се вистински подарок за нашиот современ свет.

Откако ќе го прочитате вашиот стандарден учебник по историја, добивате впечаток дека никој освен Грците и Римјаните никогаш не постоел во античко време. Добивате впечаток дека никакви активности никогаш не се одвивале надвор од Грција: ниту на север, ниту преку Егејот, ниту јужно од Медитеранот. Како ледена покривка и густа магла да ги покривале тие земји населени само со варвари, еден вид луѓе кои не можеле ниту да размислуваат ниту да зборуваат, туку лаеле зборови на непознати јазици.

Зошто овие автори дошле до овој заклучок? Зошто Грците и Римјаните се толку важни за историјата, а варварите толку неважни? Дали варварите навистина биле толку нецивилизирани и не придонеле ништо вредно за споменување?

Како таканаречените Грци станале толку цивилизирани, а варварите, кои живееле толку блиску или дури и меѓу нив, толку нецивилизирани? Како луѓето што живеат толку блиску еден до друг можат да бидат толку оддалечени културно?

Благодарение на непристрасните научници и научници и луѓето без политички агенди, ваквите прашања сега полека се одговараат и одговорите може да ве изненадат.

Еден таков научник и научник е професорот Марио Алинеи, кој изнесе нова теорија наречена „Теорија на палеолитскиот континуитет за индоевропското потекло“.

Во основа, она што го вели професорот Алинеи, а го поткрепува со археолошки, лингвистички и генетски докази, е дека луѓето отсекогаш биле таму каде што се денес. Со други зборови, домородните луѓе од кој било даден регион во источна Европа и на Балканот отсекогаш биле таму каде што се денес. Под „секогаш“ тој мисли дека тие се таму повеќе од десет илјади години, па дури и триесет илјади години, уште во времето на големото ледено доба.

Ако ги прифатиме тврдењата на професорот Алинеи, тогаш мора да ја прифатиме и идејата дека Македонците, Србите, Грците, Бугарите, Албанците итн. отсекогаш биле таму каде што се денес и кои можеле да се идентификуваат со различни имиња. Секако, некои работи можеби се промениле со текот на времето поради на еволуцијата и надворешните влијанија, но основниот состав или долниот слој на луѓето останал ист.

Меѓу другите големи научници кои огромно придонеле за идентификацијата на различните древни народи што живееле на Балканот се Јожко Савли, Матеј Бор, Иван Томазиќ и Флорин Курта.

Јожко Савли, Матеј Бор и Иван Томазиќ, независно од моделот на професорот Алинеи, откриле дека повеќето од древни топоними на и околу Балканот ги носат оригиналните имиња што им ги дале варварските племиња кои живееле таму пред многу милениуми. Вистинското изненадување во врска со овие откритија е што топонимите имаат словенски имиња.

На Балканот и во источна Европа беа откриени и варварски артефакти кои носат натписи од словенско потекло. Античките натписи пронајдени во југоисточна Европа, кои научниците со години не можат да ги преведат, всушност се од словенско потекло.

Француските палеолингвисти, кои дури отишле и во Азија и Африка барајќи древни јазици, направиле обиди да преведат некои

од овие натписи, но без успех. Штета што не отишле во Македонија или во кој било дел од Балканот и не се консултирале со локалните словенски говорници.

Гледајќи ја древната загатка од поинаква перспектива, Одисеј Белчевски, студент на Хомер и на Херојското доба, исто така независно открил зборови од словенско потекло во Хомеровите песни и други дела.

Пред да продолжам, дозволете ми да разјаснам што мислам под словенско потекло. Натписите, хомерските зборови, топонимите, имињата итн., кои ги споменав погоре, се класифицирани како од словенско потекло бидејќи им се познати само на словенските говорници. Современите словенски говорници, користејќи го словенскиот јазик, се способни да го прочитаат и дешифрираат нивното значење.

Секако, прашањето овде е „Како е можно тоа?“ Не нè ли учат во училиште дека Словените се новодојденци на Балканот? Не нè ли учат дека тие почнале да пристигнуваат на Балканот околу 600 година од н.е.? Што правеле Словените на Балканот долго, долго пред тоа?

Судејќи според големиот број словенски говорници во Европа денес и огромните региони што ги зафаќаат, има совршена смисла дека тие се таму долго време. Обратно, има многу малку смисла да се помисли дека група варварски луѓе толку заостанати, толку неорганизирани и толку доцна дојдени на Балканот би можеле да бидат толку успешни и да добијат толку многу за толку кратко време.

Не е изненадувачки што кога ги спојуваме тврдењата на Савли, Бор, Томазиќ, Курта и Белчевски со моделот на Алинеи, словенското прашање има совршена смисла.

Словените отсекогаш биле таму каде што се денес! Под Словени мислам на оние што зборуваат словенски јазик.

Многуге националности и етникуми што денес погрешно ги нарекуваме „Словени“ всушност се „говорници на словенски јазик“. И денес можеме да кажеме со извесна сигурност дека тие биле првите Европејци.

Колку што ни кажува историјата, зборот „Словен“ станал широко познат за прв пат за време на владеењето на царот Јустинијан околу 500 година од н.е. Верувам дека Јустинијан бил првиот цар што се обидел да ги класифицира различните племиња во и надвор од неговата империја. Тој ги нарекол Словени затоа што делеле сличен/заеднички јазик. Со други зборови, тие биле наречени Словени затоа што зборувале сличен јазик, а не затоа што биле етнички поврзани како што мејнстрим историчарите сакаат да веруваме.

Денес има некои кои веруваат дека во старо време словенскиот јазик бил меѓународен јазик, исто како што е англискиот денес. Фактот дека различни националности и етникуми го зборувале словенскиот јазик во толку голем регион дефинитивно го квалификува да се нарече меѓународен. Дополнително, словенскиот јазик, бидејќи го зборувале сите (образовани и обични луѓе), е навистина јазик на народот. Токму затоа преживеал толку многу милениуми и го задржал својот интегритет со мали промени низ вековите.

Не ми е намерата овде да дебатирам за потеклото на сите словенски говорници, туку да ви дадам општ преглед само на оние што живееле во и околу јужен Балкан и во Источна Европа.

Кои биле овие древни словенски говорници кои се квалификуваат да се наречат први Европејци?

Ако внимателно ги испитаеме нашите книги по историја, ќе откриеме, како што споменавме претходно, „варвари“ кои ги населувале огромните рамнини на Балканот пред да има таканаречени „Грци“ или Римјани. Овие варвари живееле

племенски живот што не е достоин за споменување од нашите современи историчари. Меѓутоа, ако направиме уште малку истражување, ќе откриеме дека овие варвари биле посебни и посебни луѓе кои живееле и ги окупирале своите територии и, што е најважно, имале имиња.

Најмалку познати од овие древни народи биле Линкестите и Пајонските племиња кои, во однос на географската Македонија, живееле во северниот дел од централна Македонија во регионот каде што денес се наоѓа Република Македонија. Јужно од Линкестите и Пајонците и по целиот централен грчки полуостров живееле егејските пелазгиски племиња. Западно од Пелазгите, Линкестите и Пајонците живееле масовните илирски племиња. Источно од Линкестите, Пајонците и Пелазгите живееле во масовните тракиски племиња.

Фригијците некогаш живееле и во Македонија во бујната долина на реката Повардар, но повеќето од нив одамна ја напуштиле Македонија за да се упатат кон нивната татковина во Мала Азија.

Она што е интересно кај овие групи луѓе е тоа што тие делеле заеднички јазик. Според некои кои преведувале натписи од артефакти од сите овие групи, нивниот јазик бил словенски. Под словенски мислам дека можел да го разберат современите словенски говорници.

Кои биле таканаречените „антички Грци“?

Вообичаената историја ни кажува дека Пелазгите живееле меѓу таканаречените антички Грци и како што споменав претходно, биле домородци во регионот, но не сите таканаречени антички Грци биле домородци. Дорците и Еолците, кои го сочинувале поголемиот дел од таканаречените антички Грци, пристигнале во регионот од север.

Според Бернал, таканаречената античка грчка култура, каква што ја знаеме денес, не се развила сама по себе, туку била под влијание однадвор.

Бернал, исто така, тврди, со огромни докази, дека домородното население што живеело во денешен Пелопонез било културно и јазично под влијание, главно од поцивилизираните Египќани и Феникијци. Токму ова културно влијание ги трансформирало Дорците и Еолците со примеса од Пелазги во она што денес го нарекуваме „античка грчка цивилизација“.

Пред околу три и пол милениуми, за време и можеби по пропаѓањето на микенската цивилизација, Египќаните и Феникијците, исто така, го преминале Средоземното и Егејското Море и колонизирале делови од Пелопонез. Поцивилизираните Египќани толку драматично го преплавиле домородното население што тоа целосно се трансформирало. Како што египетската цивилизација во Египет опаѓала и египетските колонисти се асимилирале во новиот културен сад за топење, регионот добил сосема нов карактер.

Феникијците, исто така, можеби имале колонии на Пелопонез. Тие им го дале на таканаречените антички Грци дарот на пишувањето. Не е јасно дали Феникијците биле колонисти на Пелопонез или не, но е јасно дека античките Пелопонезци ја добиле својата азбука од Феникијците. Исто така, се верува дека градот Теба бил феникиски град.

Во овој момент сакам да напомена дека не ми е намера да дебатирам за потеклото, етничката припадност и националностите на таканаречените „антички Грци“, туку да истакнам дека долниот слој на античкото грчко општество бил пелазгиски, со други зборови, словенски.

Ефектите од оваа културна трансформација биле толку длабоки што само за неколку века Пелопонежаните станале сосема ново и единствено општество со уникатен јазик и азбука и нов начин на живот. Нејзините граѓани ги совладале уметностите и науките, навигацијата и почнале да ги преминуваат огромните водни патишта и граделе самоуправни градови.

Кои биле античките Македонци?

Географската Македонија, каква што ја знаеме денес, била центарот или средиштето, каде што се собирале големите племиња. Македонија била местото каде што се преклопувале границите меѓу илирските, линкестските, пајонските, тракиските, пелазгиските, фригиските и другите племиња.

Античките Македонци биле мешавина од сите луѓе што живееле во географска Македонија каква што ја знаеме денес.

Не е точно јасно на кое племе припаѓале првите Македонци, но историјата ни кажува дека тие потекнуваат од Костурскиот регион и до времето на Херодот (450 г. п.н.е.) се прошириле кон исток и го заземале бујниот западен дел од долината на Повардарјето. Македонците биле мешавина од сите народи и племиња што живееле во Македонија. До времето на Филип II, кога географската Македонија била консолидирана под еден крал и под Македонска контрола, сите овие луѓе станале познати како Македонци.

Дали постоела некаква врска помеѓу таканаречените антички Грци и античките Македонци?

Како што споменавме претходно, домородното население на Пелопонез станало таканаречени антички Грци под културно влијание на Египќаните и Феникијците. Луѓето од Македонија станале Македонци под влијание на разни македонски кралски династии.

Како што повеќето Фригијци ја напуштиле Македонија, Македонците продолжиле со својата источна експанзија преземајќи ги фригиските земји и пополнувајќи го вакуумот на власт што го оставиле Фригијците. До времето на Филип II сите племиња во Македонија биле освоени и паднале под Македонска контрола.

Пред Филип II да ги освои античките Пелопонежани (т.н. антички Грци), тие биле многу заштитнички настроени кон својата култура.

Тие се однесувале кон странците со сомнеж и одвратност, а оние кои не ги делеле нивните вредности биле етикетирани како варвари и биле држени подалеку од нивните работи (Олимписки игри итн.).

Како што двете заедници растеле и се ширеле, тие почнале да доаѓаат во контакт и почнале да тргуваат. Бидејќи биле економски и воено послаби, Македонците со години морале да се потчинат на волјата на помоќните Пелопонежани, но тоа на крајот се променило.

Единствениот однос што Македонците го имале со Пелопонежаните, во тоа време, бил трговијата.

Културно, двете заедници биле светски... Да се разделат и да се сугерира дека се слични би било ирационално.

Проблемите меѓу двете заедници почнаа да се развиваат кога Атињаните почнаа да ги колонизираат македонските земји во Халкидик. Македонците, бидејќи беа воено послаби, ја користеа дипломатијата за да се одбранат. Сепак, како што продолжуваа странските упади, Македонците немаа друг избор освен да ја зголемат својата воена сила и да возвратат, на крајот победувајќи ги Пелопонежаните (освен Спарта) и ставајќи ги под македонска политичка и воена контрола.

За оние кои веруваат дека Македонците биле Грци, еве неколку факти што треба да се запомнат;

Таканаречените „антички Грци“ или Пелопонежани, како што ги нареков погоре, надвор од нивните колонии во Халкидик и неколку други места на врвот на јужна Македонија, никогаш не стапнале на Македонска почва.

Пелопонежаните (т.н. антички Грци) никогаш не биле обединети како една држава со една влада како што биле Македонците. Секој

од нивните градови функционирал како самостојна држава со своја независна влада.

Сојузничките пелопонески сили биле поразени во битката кај Херонеја во 338 година п.н.е. и потчинети од Македонците, од кои никогаш не се опоравиле. Нивните најголеми градови-држави, вклучувајќи ја и Атина, биле окупирани од македонски гарнизони до 197 година п.н.е., кога биле ослободени и повторно окупирани од Римјаните.

По поразот во 338 година п.н.е., античките Пелопонејци, вклучувајќи ја и Спарта, биле политички потчинети на Македонците и повеќе од 140 години биле под Македонска контрола.

Зошто античките Македонци зборувале „грчки“, а не нивниот словенски јазик?

Интересно е да се забележи дека таканаречениот „грчки јазик“ што се зборувал во Македонија пред времето на Филип II не бил автохтон за Македонија и, според пронајдените натписи, бил идентичен со атичкиот јазик што се зборувал во Атина. Значи, кој било грчки јазик што го зборувале Македонците го стекнале преку образование во училиштата, а не од нивните мајки.

За грчкиот јазик што се зборувал во Македонија да биде „грчки дијалект“, како што современите Грци сакаат да веруваме, тој морал да има одредена дивергенција од оригиналниот атички, исто како и другите дијалекти што се наоѓаат на Пелопонез. Фактот дека грчкиот јазик што се зборувал во Македонија бил потполно ист како и на таванот, што е потврдено од пронајдените натписи, може да значи само дека Македонците го стекнале преку образование во Атина или дека атинските учители ги учеле Македонците во Македонија на него.

Друг факт што треба да се запомни, повторно како што е потврдено од пронајдените натписи, е дека Македонците не зборувале „грчки“ сè до подоцнежен период. Со други зборови, грчкиот јазик дошол во Македонија од Атина, доста оддалечена надвор од Македонија, долго откако се зборувал со векови на Пелопонез.

Обичните Македонци, меѓу кои биле и пониските рангови на македонскиот воен систем, не зборувале „грчки“ бидејќи не биле образовани на „грчки“. Обичните Македонци зборувале друг јазик, јазик автохтон во регионот. Сега можеме со сигурност да кажеме дека тој јазик бил македонски, словенски дијалект што им припаѓал на една или повеќе од домородните групи што живееле во античка Македонија. Исто така, можеме со сигурност да кажеме дека словенскиот јазик што го зборувале античките Македонци е коренскиот јазик на современиот македонски јазик што го зборуваат Македонците денес.

Поблиску до времето на Филип II, кога Македонија се вклучила во трговија и трговија со своите соседи, таа почнала почесто да го користи атичкиот јазик, кој еволуирал во коине или заеднички јазик.

Коине бил познат од Александар Велики откако го прошетал низ целиот свет и го направил свој меѓународен јазик. За жал, коине не се вкоренил кај луѓето и како таков отсекогаш останал јазик на наука и трговија.

Коине бил издигнат на јазик на образование во Египет од страна на Птоломејците, кои биле Македонци.

Пред целосно да исчезне, јазикот коине повторно се појавил кон крајот на 19 век, кога бил усвоен од страна на современата грчка држава како јазик на својот народ. Клучниот збор овде е усвоен. Коине не е мајчин јазик на Грците.

Дотогаш коине толку многу еволуирал и стекнал толку многу странски елементи што целосно се оддалечил од своите атички корени.

Ако античките Македонци зборувале словенски јазик, тогаш зошто не оставиле никакви докази за тоа?

Ова е прашање што често го поставуваат современите Грци кои одбиваат да ја прифатат идејата дека Александар Велики зборувал сè друго освен грчки.

Ова е валидно прашање, но верувам дека треба да се преформулира на следниов начин;

Од историјата знаеме дека античките Македонци зборувале друг јазик освен коине. Она што не го знаеме е кој бил тој јазик. Затоа, прашањето треба да биде:

Зошто современите Грци и нивните поддржувачи не направиле никаков напор да го идентификуваат овој друг јазик што го зборувале античките Македонци?

Спротивно на популарното верување, постојат докази оставени од античките. Проблемот е да се пронајдат акредитирани научници кои ќе го потврдат и ќе го признаат неговото постоење. Повеќето историчари, палеолингвисти, филолози и... Археолозите се потпираат на „Теоријата за миграција на Словените“ и веруваат дека Словените пристигнале на Балканот не порано од 6 век од н.е. Тие одбиваат да признаат постоење на Словени на Балканот пред тоа. Значи, според нив, овие списи се од непознато потекло.

Некои од овие натписи се пронајдени пред векови и се верувало (етикетирано) дека се од непознато потекло.

Многу од овие натписи сега полека се преведуваат од нова група научници кои се посветени на потрагата по вистината, а не само на

прифаќањето на статус кво. Меѓу овие посветени поединци е и нашиот македонски палеолингвист и пионер Васил Иљов (исто така се пишува Илиов).

Иљов превел голем број од овие натписи (некои се прикажани на неговата веб-страница) и независно заклучил дека тие навистина се од словенско потекло.

Митот дека не постоеле Словени на Балканот пред 6 век од н.е. е измислен од Големите сили од 19 век и пропагиран од современите Грци.

Современите Грци тврдат дека „доколку постоеле такви натписи“, грчките археолози досега би пронашле некои.

Сепак, можам да кажам дека сум сигурен дека грчките археолози пронашле такви артефакти и ги превеле. Проблемот со објавувањето на таквите докази би бил спротивен на нивната политичка агенда, па затоа биле скриени од јавноста.

За да ја докажам мојата поента: добро е познато дека Македонија е лулка на словенската цивилизација, но Грците не признале дека откриле ниту еден артефакт што носи македонско кирилично писмо во грчкиот дел од Македонија?

Исто така е добро познато дека секоја црква во грчкиот дел од Македонија имала барем една словенска Библија и десетици икони со словенско писмо. Секое гробиште имало надгробни споменици со македонски кирилски натписи. Каде се тие сега? Зошто нема ниту еден доказ, дури ни во музеј, што докажува дека словенските говорници некогаш постоеле во грчкиот дел од Македонија? Дали е тоа затоа што овие артефакти не постојат или е тоа затоа што грчките власти систематски ги отстраниле и ги скриле од јавноста?

Ако грчките власти нè излажале за постоењето на словенски (модерни македонски) артефакти за кои знаеме дека постоеле, што

ве наведува да мислите дека ќе признаат постоење на уште поштетни докази како што се многу древни словенски артефакти?

Како е можно овие артефакти (со многу древни словенски натписи) да постојат во изобилство во Република Македонија, веднаш северно од македонско-грчката граница и дури до реката Дунав на север, а да не постојат во Грција?

Но, од кога е грчката држава позната по тоа што воопшто ја кажува вистината за минатото на Македонија?

Кои се современите луѓе што живеат во Македонија и Грција?

Претходно споменав дека античките домородни луѓе што живееле во долниот дел на Балканот биле Пајонците, Линкестите, Пелазгите, Фригијците, Илирите, Тракијците, Дорците, Еолците и други. Од овие племиња, со текот на времето и преку надворешно културно влијание и преку меѓусебен контакт, се појавиле две различни независни и моќни групи какви што ги знаеме денес; Македонците и таканаречените грчки градови-држави.

Македонците, кои биле монархиско општество, организирани како една голема држава и политички управувани од кралска династија и еден крал.

Пелопонезаните или таканаречените „Антички Грци“, кои биле мешано демократско-монархиско општество, организирани во многу (десетици) градови-држави. Некои биле демократски, а некои биле управувани од династички монархии, кои биле многу заштитнички настроени кон својата култура, ксенофобични и затворени за надворешни лица. Градовите-држави никогаш не биле обединети и никогаш не биле организирани под еден политички систем или под еден универзален водач.

Иако двете заедници се појавиле и се развиле независно, тие на крајот стапиле во контакт и, до одреден степен, влијаеле едни врз други политички, економски и културно. Сепак, во најголем дел, двете заедници останале настрана сè додека Македонија не ги освоила таканаречените грчки градови-држави во 338 година п.н.е. После тоа, градовите-држави ја изгубиле својата политичка независност и почнале да опаѓаат под Македонска доминација. Потоа, во 197 година п.н.е., тие биле накратко ослободени и повторно освоени од Рим, од кој никогаш не се опоравиле.

Несомнено е дека Македонија била културно под влијание на понапредните градови-држави, но никој не може со сигурност да

каже колку длабоко ова влијание продрело во македонското општество. Ако јазикот може да биде фактор на „културно влијание“, тогаш знаеме дека некои Македонци биле двојазични и само мал сегмент, главно образованата елита, зборувал атички, подоцна коине. Огромното мнозинство, или обичните Македонци, немале ниту желба ниту потреба да учат странски јазици. Сомнително е дека земјоделците и војниците кои доаѓале од рурална Македонија имале желба или потреба да учат повеќе од својот мајчин јазик.

Во однос на етничкото мешање, нема историски докази за какво било извонредно етничко мешање меѓу античките Македонци и т.н. ед. Антички Грци. Сепак, постојат историски докази дека во класичното време бројот на робови што живееле во Атика и Спарта приближно бил еднаков на бројот на слободни жители. Ова значи дека дури и на почетокот, таканаречените антички Грци биле мултиетнички. Во Македонија немало робови.

Само сакам да напоменам дека многу етникуми, вклучително и црнци од Африка, биле меѓу атичките и спартанските робови кои за време на римската окупација биле ослободени и станале граѓани и асимилирани во таканареченото античко грчко општество. Значи, дури и таканаречените антички Грци не биле „чисти“, а камоли современите Грци да бидат чисти потомци на античките.

За да дознаете повеќе за разликите помеѓу античките Македонци и античките Грци, би препорачал да ја прочитате книгата на Ј.С.Г. Гандето „Антички Македонци: Разлики помеѓу античките Македонци и античките Грци“. Гандето ја посветил целата своја книга, користејќи претежно антички извори, за да докаже без сомнение дека античките Македонци не биле Грци. Ниту еден од античките историчари не верувал дека Македонците биле таканаречени Грци.

Во текот на околу 140 години помеѓу времето кога Македонија ги освоила таканаречените грчки градови-држави и Рим ја анектирал

Македонија, имало отворени граници и луѓето можеле да се движат напред-назад, но никој не знае до кој степен и колку, ако воопшто, се преселиле.

Она што го знаеме е дека голем број градови (18) биле основани од Александар III за време на неговите источни походи, кои делумно биле населени со македонски доселеници. Овие градови продолжиле да постојат со векови по распадот на македонските династии. Исто така, знаеме дека болните и ранети македонски војници биле оставени од Александар дури до денешен Пакистан и никогаш не се вратиле. Можете да извлечете свои заклучоци од ова.

Рим бил град-држава и немал големо население за да ја води својата огромна империја, па затоа имал тенденција да вработува однадвор. Со оглед на тоа што Рим само ги освоил македонските кралства (три од нив) со добро воспоставени администрации и обучени армии, тогаш сигурно било природно Римјаните да вработуваат Македонци. И го направиле тоа!

Голем дел од војската, администрацијата и раководството на Рим, вклучувајќи ги и неговите императори, особено кон крајот, потекнувале од неримското, туку од романизираното население надвор од Рим. Дури и самите Римјани признавале дека императорите од Македонија биле најспособните и најпрогресивните од сите водачи. Империјата секогаш се ширела, напредувала и добивала величественост под водство на македонски императори како што се Јустинијан I и Василиј II. Постојат историски докази за римска колонизација во Македонија, но до кој степен и на кои етникуми, не е познато. Единствениот видлив доказ за римско присуство во Македонија денес се римските урнатини и Власите што зборуваат латински, на кои ќе се осврнам подоцна.

По поделбата на Римското Царство на Западно и Источно, западниот дел се распаднал, додека источниот дел продолжил да постои уште еден милениум или слично. Во текот на овој огромен

временски период, многу се случило на Балканот и регионот доживеал преместување на населението и странски инвазии што во голема мера влијаеле врз неговата демографија.

Источните Римјани или Византијци (попознати како Православи за Македонците) биле озлогласени по преместувањето на населението. Добро е познато дека напаѓачите како што се словенските говорници, кои влегле на византиските територии од северно од реката Дунав, биле преместени во Мореја (денешен Пелопонез) и во Мала Азија. Овие инвазивни словенски говорници, верувам, биле бегалци кои бегале од други инвазивни племиња. Тие дошле на Балканот од другата страна на реката Дунав.

Кога Бугарите од север почнале да ја преминуваат реката Дунав, Православите (Византијците) преместиле население од Сирија и Ерменија за да ги пополнат ретко населените области во Северна Македонија, за да дејствуваат како бариери против инвазијата.

Православите (Византијците) биле исто така познати по раселувањето на луѓето од проблематичните места. Историјата евидентирала голем број такви преселби, вклучувајќи го и она на предците на цар Самоил кои биле преселени од Ерменија во Македонија.

Покрај внатрешните преселби на населението, надворешни лица, исто така, го нападнале долниот Балкан низ годините.

Според Х. Г. Велс, кој ја проучувал светската историја, токму Кинескиот сид ги пропагирал преселбите и предизвикал демографски промени во Западна Азија и Европа. Кинескиот сид, кој требало да ги прекине монголските инвазии во Источна Кина, всушност бил причина за миграциите кон запад.

Сидот ги принудил монголските мигранти, кои ги поминувале летата во Монголија, а зимите во Кина, да ги напуштат своите традиционални годишни миграциски обрасци и да се свртат кон запад. Притисокот од западните монголски инвазии ги турнал

некои од домородните племиња подалеку кон југ, предизвикувајќи каскаден ефект, кој на крајот се почувствувал на Балканот.

Некои од племињата што го нападнале јужен Балкан биле Визиготите кои го преминале Дунав околу 376 година од н.е., Хуните околу 447 година од н.е., Аварите околу 560 година од н.е., Бугарите околу г 680 н.е. и така натаму. Историјата ги евидентира и говорниците на словенски јазик или словенските движења, но тие биле едноставно бегалци кои бегале од напаѓачите. Многу словенски семејства, поради економски тешкотии предизвикани од напаѓачите, ги напуштиле своите предци и патувале на југ кон православските (византиски) територии.

Како што споменавме претходно, словенските говорници биле домородци во регионот. Словенските говорници се оригиналните Европејци, првите луѓе што го населиле Балканот.

По Бугарите, следни што го нападнале Балканот биле Викинзите. Викинзите го направиле своето патување од север по вода, но биле поништени од Византијците. На почетокот на првиот милениум по Викинзите дошле муслиманите.

Муслиманските освојувачи биле успешно поништени и држени настрана најмалку уште два века пред да го почувствуваат своето присуство на Балканот. До 12 век од н.е. муслиманите собрале доволно сила за да преминат од Мала Азија, да го нападнаат источниот дел од Европа и да ги задржат деловите од неа окупирани до 20 век.

Муслиманските освојувачи, попознати како Отоманска Империја, биле бројчано далеку инфериорни во однос на огромното население што го нападнале. За да го надминат недостигот на население, тие имале тенденција да ги асимилираат локалните жители од окупираниите земји преку нивно преобраќање во ислам. Некои се преобратиле доброволно, а други биле насилно преобратени без оглед на нивната етничка припадност.

Единствената разлика што им била важна на Османлиите била дали нивните граѓани биле муслимани или не, сè друго било неважно.

До 16 век, пред национализмот да стигне на Балканот, луѓето можеле да се разликуваат само по нивната религија. Имало муслимани, доминантна класа, и други, административна и работничка класа. Причината зошто нагласувам дека постоела немуслиманска административна класа е затоа што таа играла важна улога во појавата на современите балкански држави.

До 19 век, надвор од религијата и јазикот (и во мала мера, традициите), било невозможно да се направи разлика помеѓу различните етникуми што живееле на долниот дел од Балканот. Луѓето едноставно се идентификувале со својата религија, а до одреден степен и со својот јазик. Имало муслимански Турци кои зборувале турски, македонски, албански, ромски итн., а потоа имало христијани кои зборувале турски, македонски, коине, влашки, албански итн. Значи, било невозможно да се утврдат етникуми.

Во категориите „класификација на луѓето“, религијата беше број еден, проследена со општествената класа, јазикот, а потоа и со традицијата. Националноста или етничката припадност не беа ниту критериум сè додека национализмот не беше воведен на Балканот во 19 век.

Национализам на Балканот

Како што споменавме претходно, пред воведувањето на национализмот на отоманскиот Балкан, Отоманската држава ги класифицираше своите граѓани според религијата, муслимани и „други“. „Другите“ припаѓаа на претежно христијанската и еврејската вероисповед. Официјалниот ислам забрануваше каква било друга класификација на своите граѓани надвор од религијата. Не беа дозволени национални или политички групирања.

Во рамките на христијанската класификација, неофицијално постоеја две класи на луѓе, административна или средна класа и работничка класа.

Во однос на јазикот, поголемиот дел од работничката класа беше необразована и зборуваше еден или повеќе од домородните јазици на регионот, кои усно се пренесуваа од генерација на генерација. Огромното мнозинство од административната класа беше образована и зборуваше два или три јазика. Тие го зборуваа својот мајчин јазик, турски и коине. Отоманската административна класа беше мултикултурна и мултиетничка, слична на модерните средни класи во мултиетничките држави.

Административната класа морала да биде образована за да може да служи на Отоманската Империја на различни позиции, од водење на банките на Империјата до водење на османлискиот бизнис надвор од Империјата, до извршување домашни должности како што се купување стоки, администрирање на христијанските цркви и вршење преведувачки услуги за Отоманската Империја. На муслиманите според законот не им било дозволено да ракуваат со пари, да зборуваат странски јазици или да се осмелуваат да излегуваат надвор од исламските граници.

Административната класа била образована на древниот традиционален јазик на администрацијата и трговијата, јазикот коине. Коине се зборувал во Цариград (Цариград или Истанбул) од

страна на средната класа уште од создавањето на градот. Цариград служел како главен град и на Византиската и на Отоманската империја.

Кога национализмот бил воведен масовно за прв пат на Балканот, самиот концепт бил туѓ и тежок за разбирање. Луѓето јасно ги разбирале религиозните припадности, јазиците што се зборувале и структурите на општествените класи, но не можеле да разликуваат една националност од друга бидејќи концептот им бил туѓ.

Националностите на Долниот Балкан

Досега ви дадовме општ преглед на историските настани што влијаеле врз демографијата на Долниот Балкан од почетокот на Римското Царство до почетокот на 19 век.

Исто така, сакам да споменам дека, од 4 век п.н.е. до 19 век н.е. Долниот Балкан бил без граници, а внатрешните патувања и движењата на населението биле без ограничувања.

Значи, на почетокот на 19 век имаме две главни религии кои доминираат во Долниот Балкан, исламот и православното христијанство. Меѓу двете религии имаме многу голема популација на говорници на македонски јазик и помали популации на говорници на турски, албански и влашки јазик. Меѓу православните христијани имаме и средна класа на говорници на коине.

Многу е важно да се разбере дека пред воведувањето на национализмот во Долниот Балкан, говорниците на коине, познати и како Фанариоти, немале верност кон ниту една нација, ниту се држеле до идеали за национализам или градење на нација. Тие едноставно биле слуги на Отоманската империја. Меѓутоа, како што Отоманската империја почнала да се распаѓа, Фанариотите, образовани и со тоа попросветлени за светските прашања, биле првите што „свесно се разбудиле“. Нивните први мисли биле да ја заменат владејачката турска класа со себе. Тие сакале да ја заменат муслиманската Отоманска империја со христијанска и да ја вратат Византиската империја во нејзината поранешна слава.

Идејата за уште една „Голема држава“ во Европа, особено на Балканот, за жал, создаде страв кај раководството на европските големи сили, чија единствена утеха беше да ја видат Отоманската империја распадната и заменета со мали, управливи држави од „западен стил“.

Откако не успеаја да создадат „една балканска држава“ од распаѓачката Отоманска империја, Фанариотите ги пренасочија своите напори кон создавање неколку нови држави, од типот што се вклопуваше во агендата на европските големи сили: од типот што можеше да биде манипулирана од западните лидери и да им служи на нивните интереси. Следејќи го западниот пример, Фанариотите почнаа да го користат национализмот како линија на поделба за создавање на овие нови држави. Национализмот, за жал, беше нов концепт за балканските народи, а предложените линии на поделба беа само замаглени во најдобар случај.

Политичката агенда

Претходно реков дека непосредно пред распадот на Отоманската империја, јужниот дел од Балканот беше политички доминиран од две религии, исламот и православното христијанство. Иако исламот беше доминантна религија, мнозинството луѓе припаѓаа на христијанската религија, која (наводно) имаше поддршка и поддршка од Големите сили. Во рамките на двете религии, реков, постои јазична поделба која се состои од мнозинство говорници на македонски јазик и малцинство говорници на влашки, албански и турски јазик. Во рамките на христијанската религија, исто така, реков дека постојат две класи на луѓе, средно образована класа која покрај својот повеќејазичен мајчин јазик зборува коине и турски и повеќејазична работничка класа која зборува македонски, влашки, албански и турски.

Порано, исто така, реков дека Големите сили немаа желба да видат голема христијанска држава како го наследува Отоманското Царство. Тие претпочитаа да видат неколку помали, еднакво големи, етнички поделени држави во западен стил како се појавуваат на нејзино место. Тие требаше да бидат еднакво големи и етнички поделени за да се осигурат дека никогаш нема да се спојат и дека постојано ќе бидат во конфликт едни со други и ќе зависат од Големите сили да ги заштитат.

Затоа, формирањето на новите балкански држави НЕ беше природен процес, туку политички мотивиран процес дизајниран да им служи на интересите на Големите сили, главно Велика Британија, Франција и Русија.

Само сакам да споменам дека христијаните кои припаѓаат на османлиската средна класа (исто така познати како Фанариоти) беа, во модерна смисла, мултиетничка група луѓе. Фактот дека тие го зборуваа јазикот коине и биле поврзани со формирањето на грчката држава не ги прави етнички Грци. Всушност, зборот „грчки“ во тоа време се однесувал на „класа“ на луѓе, а не на

етничка припадност или националност. Национализмот и етничката припадност се концепти од 19 век кои подоцна биле воведени на Балканот од страна на Големите сили и отсутствувале во религиозно ориентираното османлиско општество.

Средната или грчка класа, пред формирањето на грчката држава, била распространета не само во Грција, туку и низ целата Отоманска Империја. Некои семејства постоеле и надвор од османлиската територија и воделе бизниси низ јужниот брег на Европа и крајбрежјето на Црното Море.

Како забелешка, сакам да споменам и дека зборот „Бугар“, изведен од зборот „Вулгар“, исто така дефинирал класа на луѓе, а не етничка припадност. Во османлиското општество пред 19 век постоела христијанска работничка класа која била нарекувана класа „Вулгар“ од страна на говорниците на латинскиот јазик и коине. Вулгарите или Бугарите биле необразовани обични луѓе, луѓе вработени во земјоделството и на работни места. Тие исто така припаѓале на мултиетничка заедница, во модерна смисла на зборот, и биле распространети не само во Бугарија, туку и низ целиот јужен Балкан.

Разделбата на Отоманската држава на помали и разновидни држави првично имала свои проблеми. Многу од водечките револуционери се спротивставиле на идејата и за Тие беа етикетираны како предавници и испратени во затвор. Повеќето револуционери се бореа да ги ослободат своите земји и да се ослободат од турското угнетување. Тие не се жртвуваа за да им служат на Големите сили во нивниот обид да ги разбијат своите земји. За жал, на крајот силните го добија своето. Големите сили беа решени да ја разбијат Отоманската држава со сите можни средства. Но, со успешно создавање „етнички различности“ од истиот народ и труење со нивната националистичка пропаганда, тие не само што ја разбија Отоманската држава, туку се погрижија овие луѓе никогаш повеќе да не се обединат.

Бидејќи во тоа време немаше јасни национални или етнички разлики меѓу различните луѓе, Големите сили едноставно користеа што им одговараше. Бидејќи веќе постоеше јасна класна разлика меѓу христијаните, тие ја искористија.

Христијанската средна класа беше дефинирана како „етнички Грци“, а подоцна христијанската работничка класа стана „етнички Бугари“.

Големите сили ја бараа својата можност и кога се појави, ја искористија без многу да обрнат внимание на проблемите што може да ги создаде за новите држави. Со други зборови, не се обрна внимание на фактот дека ова може да ги подели луѓето кои инаку беа генетски и јазично поврзани.

Создадените проблеми за жал беа решени со уште подрастични мерки. Во случајот на Грција, целото население мораше да се асимилира за да се вклопи во овој нов, вештачки создаден „етнички профил“.

Откако Големите сили ги создадоа новите балкански држави и ги дефинираа посакуваните идентитети, тие потоа ги започнаа своите планови врз целото балканско население. Беше само прашање на време кога секоја нова држава ќе ги асимилира сите што беа под нејзина контрола.

Кога завршија со своите територии, новите балкански држави ги насочија своите напори кон Македонија.

Дотогаш речиси сите европски Големи сили беа засегнати страни во европскиот преостанат дел од Отоманската империја. Додека Франција го гледаше Балканот како можност да инвестира и да го прошири своето пропаѓачко политичко влијание (од Наполеоновите војни), Русија го гледаше Балканот како начин да ја прошири својата бродска и поморска моќ надвор од Црното Море и во Медитеранот. Велика Британија, главната сила во тоа

време, се чувствуваше загрошена од руското навлегување кон запад и направи сè што можеше за да ја спречи Русија да го „контаминира својот двор“; Средоземното Море.

Србија прва се појави како автономна држава како резултат на голем број политички игри на моќ меѓу Русија и Отоманската империја. Следна што се појави беше Грција. Грција се појави како резултат на неуспешно востание предизвикано од Фанариотите во обид да ја одземат политичката контрола од отоманските власти.

Иако Грција истовремено беше додворувана од Велика Британија, Франција и Русија, Германија имаше задоволство прва да ја администрира. Велика Британија, Франција и Русија не си веруваа една на друга и се одлучија Германија да ја преземе контролата врз Грција, бидејќи Германија во тоа време беше најнеутрална со најмалку лични интереси во Грција.

Додека Германија се стремеше да го постави Отон, младиот баварски принц, за крал на Грција, Французите, а особено Британците, напорно работеа на создавање историја за овој нов „грчки идентитет“. Требаше да се моделира според таканаречените „Антички Грци“ за кои Западот научи пред векови од муслиманските Арапи во Шпанија.

Современата грчка држава беше создадена од Големите сили и експлоатирана од Велика Британија со единствена цел да ги заштити своите интереси во регионот. Оттогаш, па сè до денес, Грција е британски протекторат и пион на Големите сили. Доказ за ова може да се најдат во современите британски парламентарни дебати.

Кога Грција беше создадена за прв пат во 1829 година, таа опфаќаше мал регион познат како Мореја (денешен Пелопонез). Малата млада држава се наоѓаше на земјиштето каде што живееле таканаречените „Антички Грци“ пред повеќе од две илјади години.

Неогрчките водачи, штотуку обликувани од горниот слој на многу разновидно општество, за жал немаа поим за етничка припадност, а камоли за припадност на изумрена раса што некогаш живеела и исчезнала пред два милениума.

Културите, традициите и јазиците на Морејците беа толку разновидни што новоформираната грчка држава имаше големи тешкотии не само да се одржат како нација, туку и да изберат курс за својата иднина. Но, по неколку години борба и граѓанска војна, малата држава конечно ги надмина своите проблеми. За жал, она што се појави не беше ниту реално, ниту одраз на нејзиното оригинално јас. Сè реално беше напуштено во корист на измислена митска култура и древен мртов јазик. Грчката држава усвои одамна исчезнат јазик за лажно да се поврзе со минато што никогаш го немала. Денес, Грција се восхитува на античките артефакти како да ѝ припаѓаат, игнорирајќи дека го узурпирала тој јазик и култура и лажно ги направила свои.

За разлика од Македонија и другите балкански нации кои имаат природни и живи јазици, Грција вештачки создадена и користена (до 1970-тите) наметната адаптација на класичниот јазик наречена Катаревуса. „Хеленизацијата“ под овие услови не само што ги направила хеленизираните раси неми, туку и им наметнала бесмислен и беземотивен јазик на оние што ја вршат хеленизацијата. (Ако сакате да дознаете повеќе за контроверзноста околу грчкиот јазик, прочитајте ја книгата на Питер Мекриц „Современиот грчки јазик“.)

Кога Грција се родила за прв пат во 1829 година, не било јасно каков бил нејзиниот национален карактер. Да го цитирам Дејвид Холден, „грчката национална држава беше производ на западната политичка интервенција - „фаталната идеја“, како што еднаш ја нарече Арнолд Тојнби, за ексклузивен западен национализам што се наметнува на мултинационалните традиции на источниот свет. Според тоа, во продолжение, барем во теорија, таа беше дете на

ренесансата и на западниот рационализам. (Страна 28, Грција без колони)

Официјално, Грците ја нарекуваат својата модерна држава Хелада и официјално се познати како Хелени, но во исто време се нарекуваат себеси Ромиос (од турскиот Рум милет) што имплицира дека се потомци на Римјаните. Грција, сепак, е изведен од латинскиот „Graecia“ (Страна 29, Холден, Грција без колони) покраината на Западното Римско Царство што се протегала од планината Олимп до Пелопонез. Повторно, да го цитирам Дејвид Холден, „нејзината меѓународна употреба за да се опише суверената држава што моментално ја окупира таа територија е само одраз на фактот дека „Грција“ во оваа модерна смисла е буквално западен изум.“ (Страна 29, Грција без колумни)

Ако филохеленизмот е љубовна врска со сон, тогаш хеленизмот е сон на неколку „зли генијалци“ кои се обиделе да го уништат она што било реално во корист на создавање нешто вештачко, како Франкенштајновото чудовиште. Хеленизмот можеби е сон за неколкумина (лудаци), но бил кошмар за македонскиот народ. Еве што има да каже Каракасиду. „Грчкиот природен идентитет не бил „природен развој“ или проширување на „висока култура“ над регионот Македонија, иако сега често се прикажува како таков. Идеологијата на хеленизмот наметнала хомогеност врз македонскиот регион и неговите жители.“ (Страна 94, Полиња со пченица, ридови со крв)

Важно е во овој момент да се разбере дека демографијата на Јужен Балкан на почетокот на 19 век била составена од џебови Власи, Албанци и Турци меѓу море од Словени.

Исто така е важно да се разбере дека јужно од планината Олимп, помеѓу Македонија и Пелопонез во западниот регион познат како Епир, живеело големо население од Албанци. Регионот источно од Епир, познат како Тесалија, бил населен претежно со Власи.

Во тоа време било многу ретко некој единствен идентитет да зафаќа област или регион поголем од едно село. Слично на тоа, немало конзистентност на преклопување, туку дефинитивни преклопувања на различни идентитети низ целиот регион. Со други зборови, немало место поголемо од село кое било чисто, разновидни идентитети кои ги зафаќале сите региони со различна густина. На пример, Албанците биле мнозинство на самиот западен раб на Балканскиот Полуостров во близина на Јадранското Море и нивниот број имал тенденција експоненцијално да опаѓа кон исток. Власите, од друга страна, биле мнозинство во Тесалија, но нивниот број се намалил во мали џебови во источните и северните насоки. Словените говорници, денешните Македонци, Срби и Бугари, биле отприлика единствените идентитети кои биле постојано густи низ целиот јужен Балкан северно од планината Олимп. Малку е познато за методите што Грција ги користела за асимилирање на Албанците, Словените, Власите и Турците во Мореја, Епир и Тесалија, но нивните методи станале добро познати во Македонија.

До почетокот на 20 век, Големите сили биле толку успешни во разбивањето на Отоманската држава, преку создавање политички и дијаметрално спротивставени држави, што решиле да дозволат процесот да се прошири во Македонија. Македонската национална свест и македонските желби за независност биле целосно игнорирани во корист на поделба на Македонија меѓу Грција, Србија и Бугарија и соодветно асимилирање на македонскиот идентитет за да се вклопи во новите профили на тие држави.

Потекло на современите луѓе во јужен Балкан

Македонците

Според стариот модел, етнички и јазично гледано, современите Македонци можат да ги пронајдат своите корени дури 1500 години пред времето на Кирил и Методиј и словенската ренесанса. Според новите докази, како што е опишано претходно, современите македонски корени се протегаат дури 3000 години назад.

Грците

Како што претходно споменавме, етнички и јазично гледано, модерната грчка нација е вештачка творба од 19 век.

Современата грчка етничка припадност е создадена со асимилација на Албанци, Словени, Власи, Турци, Македонци, Латини, Понтиски Турци итн. Етнички и јазично гледано, немало Грци пред 19 век. Луѓето што се споменуваат Како Грци од надворешниот свет, особено од Западот, биле сметани мултиетничката османлиска христијанска трговска класа и црковното свештенство кое го зборувало јазикот коине.

Власите

Постојат три веројатни сценарија за постоењето на влашкиот идентитет во јужен Балкан;

Тие биле домородно балканско население регрутирано и образовано на латински јазик од страна на Римјаните за да служи во нивната администрација и/или

Тие се остатоци од многуте гарнизони што Рим ги вработувал за да го одржи регионот и/или Остатоци од римски и други латинофони доселеници.

Исто така, постојат некои кои веруваат дека Власите во долниот дел на Балканот се романски мигранти и доселеници кои со текот на годините се осмелиле да се упатат кон југ во потрага по пасишта за своите стада добиток. Некои ги напуштиле своите традиционални начини на живот и станале градски и селски трговци, но многумина сè уште талкаат по планинските предели одгледувајќи овци и кози.

Албанците

Што се однесува до албанското присуство на Балканот, постојат и три веројатни сценарија;

Тие се византиско преселување од Античка Албанија (денешен Азербејџан) до јадранскиот брег на модерна Албанија.

Тие дојдоа со Отоманската Империја како елитни борци и гардисти и беа населени во западниот дел од денешна Албанија. Влијани од Италија, тие се комбинација од латинизирани Словени и западни мигранти.

Или, сите од горенаведените.

Сепак, малку е веројатно дека современите Албанци се поврзани со античките Илири.

Во врска со прашањето за идентитетот на Албанските Тоски, постојат некои кои веруваат дека Тоските можеби дошле од Тоскана, Италија.

Во овој момент сакам да споменам дека Албанците не се староседелци во Македонија. Албанците што живеат во Македонија денес се неодамнешни доселеници и новодојденци во регионот. Некои влегле во Македонија од Албанија за време на

Отоманската ера, а други дошле од Косово за време на Југославија со отворени граници.

Турците

Етнички, не е познато кои биле Турците од 19 век. Тие биле идентификувани како Турци затоа што биле муслимани. Отоманската Империја била мултиетничка, а Турчин бил синоним за муслиман. Исто така е добро познато дека Отоманската Империја асимилирала многу различни народи од многу различни места, вклучително и од Македонија.

Модерната дилема

Се чини дека светот се променил во последниот век или нешто повеќе и старите вредности се заменуваат со нови. Кога религиозно ориентираната Отоманска Империја се распаѓаше и национализмот беше во мода, беше во мода да се создаваат монотони и хомогени нации. Денес национализмот повеќе не е во мода и светот е зафатен со создавање нови шарени моди кои се политички покоректни и подобро се вклопуваат во денешната реалност.

Додека светот се обидува да ги исправи грешките од 19 век, Грција се чини дека е заглавена во временска јамка доживувајќи одново и одново митовите за сопственото создавање. Никој немаше да забележи или да се грижи ако не беше фактот дека, додека живееше во својата фантазија, Грција создаде жив кошмар за македонскиот народ.

Ниеден самопочитувачки, рационален Македонец никогаш не би сакал да се заплеткува со Грција за такви нематеријални и чудни прашања како што се античката историја, античките знамиња и сопственоста на имиња, но кога Грција ги направи овие ситуации на живот и смрт за Македонците, каков избор имаа?

Ова бизарно грчко однесување и одвратност кон Македонците ќе им го оставам на експертите да го анализираат. Но, ако ми е дозволено да го искажам моето мислење, би шпекулирал дека Грција се плаши од Македонците не од историски причини, туку поради она што им го направила во последните двесте години. Македонците кои се сметаат себеси за вистинска нација и за вистински наследници на македонските земји и наследство, смета Грција, не се само закана за нејзиниот интегритет како земја, туку се и закана за нејзиниот вештачки идентитет.

Грција како држава мора да сфати дека нејзините постапки имаат последици и дека повеќе не може да се држи до систем на вредности кој не е само немодерен, туку и непожелен. Современа Грција мора да ја прифати реалноста дека не е „Античка Грција“ и дека нејзиниот народ не е „директен потомок на античките Грци“. Исто така, мора да им дозволи на своите граѓани сами да изберат кои се и што сакаат. Одржувањето на статус кво од 19 век не е само антипрогресивно; туку е и сосема опасно.

Факт е дека македонскиот идентитет преживеал и покрај сите грчки напори да го згаснат.

Македонија не беше нападната, окупирана и поделена од Грција, Србија и Бугарија во 1912, 1913 година поради легитимни претензии, туку беше нападната, окупирана и поделена нелегално и брутално поради империјални амбиции и грабежи на земјиште.

Македонскиот народ ја изгуби својата можност да создаде Македонска држава во 19 век не затоа што немаше волја, ниту законско и морално право да го стори тоа, туку ја изгуби својата можност затоа што Големите сили го посакуваа тоа.

Поминаа повеќе од сто години откако Македонија беше одземена од македонскиот народ, но желбата на Македонија да го обедини... Седонија не престана. Сто години подоцна се појавува силен македонски идентитет со порака до светот; „сакаме да живееме

слободно и во мир со нашите соседи“. Наша желба како Македонци е да ги поканиме Големите сили да ги преиспитаат своите минати постапки и одлуки и да му помогнат на македонскиот народ повторно да се интегрира во општеството на народите и да го заземе своето заслужено место во овој свет. Ние сме тука за да останеме.

Македонците не сакаат ништо од Грција освен она што веќе е нивно. Ние не сме ваши непријатели. Ние едноставно сакаме мирно да коегзистираме со вас како Македонци со права и привилегии. Ние едноставно сакаме назад она што е наше; нашето име, нашите земји, нашето наследство, нашата историја и нашето достоинство.

Денес нема Македонец во овој свет кој не сака да ја види Македонија обединета. Сепак, повеќето Македонци се реалисти и се подготвени да прифатат помалку ако им се даде шанса. За почеток, тие би сакале да видат дека македонските малцинства во Грција, Бугарија и Албанија добиваат признание со целосни права и привилегии. Македонците сакаат македонските малцинства во Грција, Бугарија и Албанија да ги уживаат истите права и привилегии што ги уживаат албанските и другите малцинства во Република Македонија.

Денационализација на Македонците во Грција

Дури и пред Грција да нападне, окупира и анектира 51% од македонските територии, таа го започна својот процес на денационализација, претворајќи ги Македонците во Грци. Под денационализација мислам, индоктринирање на Македонците да веруваат дека се Грци, поврзани со таканаречените „Антички Грци“, луѓето што живеат јужно од планината Олимп пред два и пол милениуми. Грција беше решена да ги добие македонските територии докажувајќи му на светот дека „Грци“ живеат во Македонија и дека по право македонските територии ѝ припаѓаат на Грција. За разлика од денес, каде што Грција ги индоктринира луѓето да веруваат дека Грците-Македонци се поврзани со Античките Македонци. Во тие денови, грчката држава тврдеше дека Македонците не постојат и дека во Македонија живееле само „Грци“, „Словени“ (Срби и Бугари), Турци, Албанци, Власи, Роми и Евреи.

Пред формирањето на бугарската држава, Грција си ја презеде обврската да ги смета сите православни христијани за „Грци“ затоа што сите биле поврзани со Патријаршијата. Но, откако Бугарија стана држава во 1878 година и ја основа Егзархиската црква, ги оспори грчките ставови.

По воспоставувањето на странските цркви (грчка, бугарска и српска) во Македонија и во отсуство на Македонска црква, трите конкурентски држави почнаа да го делат македонскиот народ според припадноста кон нивната Црква. Со други зборови, според Грција, Србија и Бугарија, етничките Македонци поврзани со Грчката патријаршија би се сметале за Грци, етничките Македонци поврзани со Бугарската егзархиска црква би се сметале за Бугари, а етничките Македонци поврзани со Српската патријаршија би се сметале за Срби. Бидејќи во Македонија немало официјална или легална Македонска црква (отоманските власти, по совет на другите православни цркви во Македонија, не би одобриле таква),

немало Македонци кои би се сметале за Македонци во Македонија.

Со овој метод е утврдена и објавена демографијата во Македонија во разни статистики кон крајот на 19-ти и почетокот на 20-ти век.

Верувам дека Грција сè уште го користи овој метод до ден-денес за да ги брои луѓето во својата држава. Како поинаку да се објасни грчката демографија од 98% „чисти Грци“ и 2% „муслимански Грци“?

Демографските статистики објавени од грчките власти пред инвазијата, окупацијата и поделбата на Македонија во 1912, 1913 година, се базираа исклучиво на црковна припадност. Сите Македонци поврзани со Грчката патријаршија се сметаа за „Грци“ иако не беа „етнички Грци“. Фактот дека практично немало „етнички Грци“ што живееле во Македонија пред 1912 година не ја спречи Грција да покаже бројки високи од 40% до 50%. Дури и масовните протерувања извршени помеѓу 1912 и 1928 година се базираа строго на религија и „црковна припадност“, а НЕ на етнички групи.

За време на Втората балканска војна, Грција започна масовна програма за денационализација за искоренување на сè што е Македонско, која започна со етничко чистење на цели градови и села во Јужна Централна Македонија (Кукуш, Дојран, Демир-Хисар и Серес).

Криминалните активности извршени од страна на освојувачките грчки, српски и бугарски армии беа доведени до светско внимание, што ја поттикна Комисијата за фондација Карнеги да спроведе истрага.

Иако сите три држави, Грција, Бугарија и Србија, извршија злосторства против македонскиот народ за време на Балканските

војни во 1912 и 1913 година, за наша цел овде ќе се фокусирам само на Грците.

Комисијата на Карнегиевата фондација беше испратена од Париз на 2 август 1913 година, кратко пред крајот на Втората балканска војна и се врати во Париз речиси осум недели подоцна, на 28 септември. И покрај противењето од грчката влада, комисијата пристигна на време за да биде сведок на поголемиот дел од последиците од војната и да ги евидентира повеќето сведоштва додека тие сè уште беа свежи во умовите на луѓето. Наодите на комисијата беа собрани и објавени во 1914 година.

Во изјава од 22 февруари 1914 година, вршителот на должноста директор на Фондацијата Карнеги, Николас Мареј Батлер, рече: „Околностите што ги придружуваа Балканските војни од 1912 и 1913 година беа од таков карактер што го насочија вниманието на цивилизираниот свет кон нив. Конфликтните извештаи за тоа што всушност се случило пред и за време на овие војни, заедно со постојаните гласини честопати поткрепени со специфични и детални изјави за кршење на законите на војувањето од страна на неколкуте борци, го направија важно да се направи непристрасно и исцрпно испитување на целата оваа епизода во современата историја. Целта на таквото непристрасно испитување од страна на независен орган беше да се информира јавното мислење и да се разјасни што е или може да биде вклучено во меѓународна војна што се води во современи услови. Ако умовите на луѓето можат да се оддалечат дури и за кратко време од страста, од расниот антагонизам и од националното возвишување кон размислување за индивидуалните и националните загуби поради војната и за шокантните ужаси што ги подразбира модерното војување, чекор и во никој случај краток... еден, ќе биде насочен кон замена на силата со правда во решавањето на меѓународните разлики.

Со овој мотив и за оваа цел, Одделот за односи и образование на Карнегиевата фондација за меѓународен мир во јули 1913 година формираше Меѓународна истражна комисија за да ги проучи

неодамнешните балкански војни и да ги посети вистинските места каде што се воделе борбите и територијата што била опустошена. Претседателството на оваа Меѓународна истражна комисија му беше доверено на Баронот д'Естурнел де Констант, сенатор на Франција, кој ја претставуваше својата земја на Првата и Втората хашка конференција од 1899 и 1907 година, и кој како претседател на Фондаторот на Меѓународното помирување, работеше толку долго и толку ефикасно за да ги доведе различните нации во светот во поблиски и посочувствителни односи. Со Баронот д'Естурнел де Констант беа здружени луѓе од највисок ранг, кои претставуваа различни националности, кои беа во можност да донесат големо искуство и широка симпатија во оваа важна задача.

Резултатот од работата на Меѓународната истражна комисија е содржан во следниот извештај. Ова Извештајот, кој е напишан без предрасуди и без пристрасност, со почит се препорачува на вниманието на владите, луѓето и печатот на цивилизираниот свет. На оние кои толку великодушно учествуваа во неговата подготовка како членови на Меѓународната комисија за истрага, попечителите на Карнегиевата фондација за меѓународен мир им изразуваат благодарност.“ (Предговор) Џорџ Ф. Кенан. „Другите балкански војни“

Комисијата извести дека злосторствата извршени од грчката армија во Кукуш се случиле на 4 јули 1913 година. Градот бил процутена заедница од 13.000 луѓе, центар на област исклучиво словенски јазик која грчката армија ја окупираше и ја изгорела до темел.

Европските набљудувачи потврдија дека грчките војници ги иселувале станарите од нивните домови, кои потоа ги ограбиле и изгореле. Се проценува дека само во Кукуш грчката армија изгорела четириесет села и 4.725 куќи. Извештајот на комисијата ги дава имињата на изгорените села и соодветниот број на куќи во секое од нив што биле уништени.

Комисијата беше информирана и им беа дадени имињата на седумдесет и четири лица, претежно жени и единаесет деца, кои беа убиени од грчките војници. Се проценува дека повеќе од 100.000 Македонци станале бегалци и избегале од градот. Не беа дадени никакви информации за нивните загуби на живот и имот.

На 6 јули 1913 година, приближно четири илјади бегалци кои се обидуваа да избегаат, случајно наишле на триста грчки коњаници. За жал, по нивното предавање, Грците избрале шеесет мажи и ги однеле во блиската шума и ги убиле. Очевидци изјавиле дека следниот ден грчки војници биле видени како бесно убиваат, силуваат и ограбуваат луѓе. Комисијата не можела да го утврди точниот број на бегалци убиени од грчката армија на лице место, но според сведоците, бројот бил не помалку од 365 лица.

Еден европски очевидец ја информирал комисијата дека откако грчката армија влегла во Гевгелија, таа егзекутирала двесте цивили.

Повеќето злосторства извршени од грчката армија биле потврдени од самите војници во писмата што ги испратиле дома до своите роднини. Запленета поштенска торба ја открила реалноста на ужасите извршени врз македонското цивилно население. Според исказот на еден војник „Оваа војна беше многу болна. Ги запаливме сите села напуштени“. направено од Бугарите [Македонци поврзани со Егзархиската црква]. Тие ги палат грчките села [Македонски села поврзани со Патријаршиската црква], а ние бугарските [Македонски села поврзани со Егзархиската црква]. Тие масакрираа, ние масакриравме и против сите оние од таа нечесна нација, кои паднаа во наши раце, пушката Манлихер си ја заврши својата работа. Од 1.200 затвореници што ги зедевме во Нигрита, само четириесет и еден останаа во затворите, а каде и да бевме, не оставивме ниту еден корен од оваа раса.“ Сто и шеесет села и не помалку од шеснаесет илјади куќи биле запалени од Грците во Втората балканска војна. Никогаш не бил направен обид

да се открие колку цивили биле мачени, силувани и убиени, а колку илјадници останале без покрив над главата.

Важно е да се напомене во овој момент дека македонскиот народ не кренал оружје против напаѓачките сојузнички армии (грчки, српски и бугарски). Наместо да им се спротивстават, Македонците ги поздравиле сојузничките армии и всушност им помогнале да ги истераат турските сили од Македонија.

Злосторствата извршени врз цивилното население во Македонија, вклучително и палењето на селата, биле едноставно ладен чин на геноцид извршен за искоренување на македонското цивилно население со цел да се направи простор за грчка колонизација.

За жал за македонскиот народ, ова бил само почеток. Штом напаѓачките армии ги воспоставиле своите сфери на влијание и ја поделија Македонија со нивните наметнати вештачки и нелегални граници, процесот на денационализација бил забрзан. Прво дошле барањата за лојалност кон новите окупатори. На Македонците поврзани со Егзархиската црква им биле дадени дваесет и четири часа да „земат што можат да носат“ и да ги напуштат своите земји. „Ова е сега Грција и тука нема место за Бугари“. Оние што останале биле принудени да се заколнат на лојалност кон грчката држава. Секој што одбивал да ја положи заклетвата за лојалност бил или погубен, како пример за тоа што ќе се случи со нелојалните, или бил протеран од земјата. За да ги објаснат масовните евакуации, грчките службеници тврделе дека жителите на Македонија заминале по свој избор или станале Грци по свој избор. Вистината е дека никому воопшто не му бил даден никаков избор.

Илјадници грчки публицисти почнале да го полнат светот со своите викања за суштинскиот грчки карактер на населението на нивната новоокупирана територија. Грчките весници почнале да пишуваат за Македонија целосно населена со Грци, а фактот дека никој не зборувал грчки се објаснувал со тоа што ги нарекувале луѓето „бугарофонски Грци“. Грчката војска, кога влегувала во

села и наишла на Македонци што зборувале македонски, ги обесхрабрувала да го сторат тоа извикувајќи: „Зошто зборувате бугарски, ова е Грција и сега мора да зборувате грчки“. Сите училишта и цркви на кои се зборувале „словенски“ јазици биле затворени, а наставниците и свештениците биле протерани. Употребата на македонскиот јазик и македонските имиња била забранета, а Македонците биле нарекувани Бугари, Срби или староседелци.

По потпишувањето на Букурешкиот договор на 10 август 1913 година, поделбата на Македонија била формализирана и грчката влада формирала „Воена администрација“ за да управува со нејзиното ново стекнување, кое Грција го нарекла „Нови територии“. Потоа, од Грција биле испратени голем број администратори, просветни работници, полицајци итн. за да го администрираат. Меѓу другото, првата задача била „хеленизација на новите земји“.

Во 1917 година, Грција го донела ЗАКОН 1051 со кој се воспоставуваат нови административни јурисдикции за управување со новостекнатите македонски земји.

Во 1919 година, со Версајскиот договор, Велика Британија и Франција ги ратификувале принципите на Букурешкиот договор, со што ја одобриле поделбата на Македонија. Ова ѝ дало на Грција сигнал што ѝ бил потребен за да продолжи со присилно протерување, да ја продолжи својата политика на денационализација на Македонците и да започне масовна колонизација на македонските територии со преселување на „потенцијални Грци“.

Што било тоа? Изненадувачки, особено за балканската делегација, беше покренувањето на македонското прашање од страна на Италија. На 10 јули 1919 година, Италија, заедно со САД, даде предлог до „Комитетот за формирање нови држави“ за македонска автономија. Франција категорично се спротивстави на предлогот,

додека Велика Британија предложи формирање петгодишен македонски комесар под покровителство на Лигата на народите. Грција и Србија, одбивајќи да го признаат постоењето на македонското прашање, буквално го убија предлогот.

Друга точка што произлезе од Версај беше Член 51, кодексот на Лигата на народите за „заштита на националните малцинства“. Член 51 од Версајскиот договор се залага за еднаквост на граѓанските права, образованието, јазикот и религијата за сите национални малцинства. За жал, член 51 никогаш не беше имплементиран од балканските држави ниту спроведен од Лигата на народите, што Грција и Бугарија, до ден-денес, го прекршуваат и игнорираат.

Интересно е да се забележи дека на 29 септември 1924 година Грција потпиша договор со Бугарија во кој се наведува дека Македонците во Гр... еце биле Бугари. За да не ги разочараат Србите, кога дознале за ова, Грците се предомислиле и на 17 август 1926 година изјавиле дека Македонците во Грција всушност се Срби.

Во 1920 година, грчкото Министерство за внатрешни работи објавило брошура „Совет за промена на имињата на општините и селата“ во Македонија под Грција.

Од 1918 до 1925 година, грчките власти смениле 76 македонски имиња на села и градови во грчки.

„Со закон донесен на 21 ноември 1926 година, сите топоними беа хеленизирани; односно имињата на градовите, селата, реките и планините беа отфрлени, а на нивно место беа ставени грчки имиња. Во исто време, Македонците беа принудени да ги променат своите имиња и презимиња; секое македонско презиме мораше да завршува на „ос“, „ес“ или „пулос“. Веста за овие акти и новите, официјални грчки имиња беа објавени во грчкиот владин весник „Ефимерис тис Кивернисеос“ бр. 322 и 324 од 21 и 23 ноември

1926 година. Барањата за употреба на овие грчки имиња се официјално обврзувачки до ден-денес. Сите докази за македонскиот јазик беа задолжително отстранети од црквите, спомениците, археолошките наоди и гробиштата. Словенската црковна или световна литература беше заплнета и запалена. Употребата на македонскиот јазик беше строго забранета и во личната комуникација меѓу родителите и децата, меѓу селаните, на свадби и работни забави и во погребните ритуали.“ (Страна 109, Џон Шеа, Македонија и Грција, Борбата за дефинирање на нова балканска нација)

Чинот на забрана на употребата на македонскиот јазик во Грција најдобро е илустриран со пример за тоа како бил имплементиран во општината Асариос (Џувезна). Еве еден цитат од книгата на Каракасиду „Полиња пченица, ридови крв“.

„[Ние] го слушавме претседателот како му образложува на советот дека во согласност со одлуката [#122770] на г-динот министер, генерален гувернер на Македонија, сите општински и општински совети ќе забранат, преку [административни] одлуки, зборување на други идиоми на застарени јазици во областа на нивна надлежност за реконституирање на универзален јазик и наша национална слава. [Претседателот] предложи да се забрани зборувањето на различни идиоми, странски [јазици] и нашиот јазик на нечист или застарен начин во областа на општината Асариос. Одлука на општината Асариос бр. 134, 13 декември 1936 година.“ (Страна 162, Анастасија Каракасиду, Полиња жито, Ридови крв)

До 1928 година, 1.497 македонски топоними во Македонија под грчка окупација биле хеленизирани (ЗАКОН 4096) и сите кирилични натписи пронајдени во црквите, на надгробните споменици и иконите биле уништени (или препишани), што го натерало англискиот новинар В. Хилд да каже: „Грците не само што ги прогонуваат живите Словени (Македонци)..., туку дури и ги прогонуваат мртвите. Тие не ги оставаат на мира дури ни во гробовите. Тие ги бришат словенските натписи на надгробните споменици, ги отстрануваат коските и ги горат.“

Во годините по Првата светска војна, македонскиот народ претрпел обемни мерки на систематска денационализација. Примените на овие „шеми за денационализација“ биле толку обемни и агресивно спроведувани што на долг рок ја еродирале волјата на македонскиот народ да се спротивстави.

Во Грција, во 1929 година, за време на владеењето на Елептериос Венизелос, бил издаден правен акт „За заштита на јавниот ред“. Во согласност со овој Закон, секое барање за национални права се смета за велепредавство. Овој закон е сè уште на сила.

На 18 декември 1936 година, диктаторската влада на Метаксас издаде законски Закон „За активностите против државната безбедност“ врз основа на кој илјадници Македонци беа уапсени, затворени, протерани или протерани (EXORIA) на сушни, негостољубиви грчки острови, каде што многумина загинаа. Нивниот злостор? Бидејќи беа етнички Македонци по раѓање.

Законот 6429 беше донесен за да се зајакне Законот 4096 за хеленизација на топонимите, а УКАЗНАТА 87 беше донесена за да се забрза денационализацијата на Македонците. Грчкото Министерство за образование испрати „специјално обучени“ инструктори за да го забрза „преобраќањето на грчки“ јазик. На 7 септември 1938 година беше издаден законски Закон бр. 2366 со кој се забранува употребата на македонскиот јазик. Сите македонски места беа преплавени со постери: „Зборувајте грчки“. Беа отворени вечерни училишта во кои возрасните Македонци учеа грчки. Ниту едно македонско училиште не функционираше во тоа време, ниту оттогаш.

Многу Македонци биле казнети, тепани и затворани затоа што зборувале македонски. Возрасните и учениците биле дополнително понижувани со тоа што биле принудени да пијат рицинусово масло кога биле фатени дека зборуваат македонски. Законот 1418 бил донесен за да се зајакнат претходните закони за преименување на имињата и топонимите на луѓето.

Иако постоеле одредени перспективи за основни човекови права за македонскиот народ во грчката држава во раните 1920-ти, тие перспективи исчезнале кога Грција го зајакнала својот притисок врз Македонија со спроведување на порасистички политики за асимилација. Како тоа да не било доволно, на 18 декември 1936 година грчката влада издала л законски акт во врска со „Активности против државната безбедност“. Со овој акт илјадници Македонци биле уапсени, затворени и протерани од нивната татковина.

Во 1938 година, австралискиот автор Берт Биртлс во својата книга „Протерани во Егејот“ напишал: „Во име на „хеленизација“ овие луѓе (Македонци) се постојано прогонувани и апсени од најфантастични причини. Начинот на Метакса да всади соодветен националистички дух кај нив бил да ги промени сите мајчини топоними во грчки и да ја забрани употребата на мајчиниот јазик. За најмал отпор кон едиктот - бидејќи и ова е опасност за безбедноста на државата - селаните и селаните биле протерани без судење.“ (Страна 112, Џон Шеа, Македонија и Грција: Борбата за дефинирање на нова балканска нација)

Во 1940 година, уште 39 топоними биле хеленизирани од 1929 година. Во 1945 година бил донесен ЗАКОН 697 со кој се воведуваат повеќе прописи за преименување на топоними.

Грчката влада во егејскиот дел на Македонија тесно соработуваше со локалните колаборационисти и од Македонското население ги регрутирале само оние за кои можеше да се докаже доверба. Колаборационистите работеле напорно за да ги идентификуваат сите оние кои беа симпатизери на партизаните и редовно известуваа за нивните активности. Секој што ќе пријавуваше дека им помага на партизаните беше строго казнет, а понекогаш и погубен. Во пролетта 1947 година, сите оние кои беа на црната листа беа собрани, уапсени и затворени во затворите во Лерин. Оние обвинети за помагање на партизаните беа изведени и погубени. Останатите, откако поминаа сто дена во затвор без

судење, беа испратени во разни концентрациони логори на најпустите грчки острови каде што беа држени од 2 до 5 години.

Сакам да споменам нешто многу важно овде, бидејќи верувам дека грчката влада, дури и пред почетокот на грчката граѓанска војна, имаше планови „да се справи со Македонците во Грција“. Во 1947 година, за време на грчката граѓанска војна, беше издаден правниот акт Л-2. Ова значеше дека на сите оние што ја напуштиле Грција без согласност на грчката влада, вклучително и Македонците што бегале за да си го спасат животот, им било одземено грчкото државјанство и им било забрането да се вратат во таа земја. Законот се однесувал на Грците и Македонците, но во неговата модернизирана верзија, законот е обврзувачки само за Македонците. Тој ги спречува Македонците, но не и поранешните комунистички Грци кои се бореле против победничката страна, да се вратат во Грција и да си го вратат имотот. На 20 јануари 1948 година, бил издаден правниот акт М. Ова ѝ овозможило на грчката влада да го конфискува имотот на оние на кои им било одземено државјанството. Законот бил ажуриран во 1985 година за да ги исклучи Грците, но сепак обврзувачки за Македонците.

Јасно е дека актите Л-2 и М биле дизајнирани да работат против интересите на македонскиот народ. Дури и на невините Македонци што заминале пред Граѓанската војна не им било дозволено да се вратат. Прашањето сега е „Што планирала Грција да прави со Македонците?“ Начинот на кој актите Л-2 и М биле спроведувани низ годините, наметнува друго прашање. Ако немало Македонци што живееле во Грција, како што тврди грчката држава, тогаш која етничка припадност биле овие луѓе што грчката влада одбивала да им дозволи да се вратат? Зошто грчкиот закон прави разлика помеѓу Македонци и Грци кога тоа ѝ одговара на Грција, а не кога е во корист на Македонците? До крајот на 1947 година, битките беснееја насекаде низ Грција, а војната полека се движеше на север кон Македонија. Јасно е дека ова беше „Грчка војна“, но повторно Македонското население беше вовлечено во неа. Тешко вооружените грчки воздухопловни

сили и механизираната артилерија ја презедоа контролата врз повеќето градови и главни патишта.

Партизаните беа буквално заробени и ги продолжија своите строго одбранбени кампањи главно од планините Вичо и Грамос.

Како што ситуацијата стана критична, обете страни ги засилија своите кампањи за регрутирање и повторно црпеа од истото население. Партизаните повеќе не можеа да сметаат само на волонтери и почнаа да регрутираат борци со сила и да регрутираат секого што ќе го најдат, маж или жена. Покрај помошните улоги, жените сега беа вооружени и им беа дадени борбени должности. Тие се бореа заедно со мажите против добро обучената, добро дисциплинирана и тешко вооружена грчка армија. Таква беше судбината на македонските жени, од кои повеќето беа земени со сила да се борат во туѓа војна.

Како што војната се интензивираше, грчките воздухопловни сили редовно ги бомбардираа македонските села, ставајќи го во опасност цивилното население, вклучително и децата. Во пролетта 1948 година, за да се спасат децата, беше воведена и спроведена привремена програма за евакуација на доброволна основа. Се проценува дека околу 28.000 деца на возраст од 2 до 14 години беа собрани и однесени преку границата во Југославија. Оттаму беа испратени во разни земји од Источниот блок.

Повторно, сакам да истакнам дека програмата за евакуација беше спонзорирана и организирана од грчкото партизанско раководство, кое беше целосно упатено во „грчкиот закон“ (закон Л-2). Сепак, тие ја спроведоа детската програмата за евакуација и ги излагаа мајките што веруваа дека евакуацијата е само привремена мерка. Речиси на сите македонски деца што беа евакуирани во 1948 година сè уште не им е дозволен влез во Грција.

Плашејќи се од одмазда од напредувачката грчка армија, во август 1949 година, бранови бегалци ги напуштија своите домови и отидоа во Албанија за да се спасат. Кога војната заврши, Грција не

ги сакаше назад. Како резултат на тоа, тие беа испратени во земјите од Источниот блок кои беа подготвени да ги примат.

Години подоцна, некои се обидоа да се вратат, но Грција (закон Л-2) не дозволи. Дури и на невините Македонци, кои не учествуваа во конфликтот, вклучувајќи ги и евакуираните деца бегалци, им беше одбиен влез (повторно закон Л-2). Поминаа години и сè уште им беше одбиен влез одново и одново. Не им беше дозволено дури ни да ги посетуваат болните роднини. Конечно, во 1985 година беше воведена политика за репатријација и беше дадена амнестија, но само на оние од „грчко потекло“. Ова повторно ги исклучи Македонците.

По завршувањето на Грчката граѓанска војна, беше донесен ЗАКОН 3958 за да се овозможи конфискација на имотот на оние што ја напуштиле Грција и не се вратиле во рок од пет години. Селата во Грција под грчка окупација на Македонија беа принудени да се заколнат на „ЈАЗИЧНИ ЗАКЛЕТВИ“ да зборуваат само грчки и да се откажат од својот мајчин јазик (МАКЕДОНСКИ).

Во 1962 година беше донесен УКАЗОТ 4234 за да се зајакнат претходните закони во врска со конфискуваниот имот на политичките прогонети и да им се одземе правото на враќање. Во 1968 година, ЕВРОПСКАТА КОМИСИЈА ЗА ЧОВЕКОВИ ПРАВА ја обвини Грција за злоупотреба на човековите права, а во 1969 година, СОВЕТОТ НА ЕВРОПА ја прогласи Грција за „недемократска, нелиберална, авторитарна и угнетувачка“. Грција беше принудена да се повлече од Советот на Европа под закани за протерување. Воената хунта во Грција ја продолжи својата политика на колонизација на конфискуваните македонски земји и продолжи да донира македонски земји на лица со „доказан патриотизам“ за Грција.

Оние Македонци на кои им беше одземено грчкото државјанство затоа што се изјасниле како Македонци сакаат да им се врати државјанството.

Македонците протерани од Грција сакаат да бидат признати како Македонци и да им се врати грчкото државјанство, заедно со нивните домови и имоти.

Македонците што живеат во Грција и Бугарија сакаат да бидат признати како Македонци со целосни права и привилегии. Македонците очекуваат Грција, Бугарија и Србија да признаат и да преземат одговорност за злосторствата што нивните влади ги извршија врз цивилите во Македонија за време на двете балкански војни.

Македонците очекуваат Грција да признае и да преземе одговорност за иселувањето на голем број цивили, вклучувајќи ги и децата бегалци, од грчко-окупираната Македонија за време на Грчката граѓанска војна.

Верувам дека има иднина за Македонците во Грција и Бугарија. Исто така, верувам дека Македонија еден ден ќе биде повторно обединета.

Македонскиот народ докажа дека е толерантен и способен за мирен коегзистенција со другите луѓе. Грција и Бугарија, од друга страна, ја избраа нетолеранцијата, угнетувањето и насилството како начин на живот.

Ако Македонците покажаа нешто, тоа е како да живеат во хармонија со другите луѓе. Дури и во најлошите времиња, Македонците никогаш не се откажаа од верувањето дека сите луѓе можат да живеат како рамноправни. Не беше ли Гоце Делчев, македонски револуционерен херој од Македонското Илинденско востание од 1903 година против Турците, кој рече: „Јас го замислувам светот само како поле на културен натпревар меѓу народите?“ А што е со Република Македонија, дали има друга земја на Балканот каде што малцинствата уживаат такви права?

Грчкото и бугарското негирање на постоењето на Македонците, со оглед на постоењето на Македонска држава и голема и активна Македонска дијаспора, не само што е спротивна на логиката, туку оди и против европските принципи. Не е ли Европа таа што сака да им ги даде правата на малцинствата?

Дали Грција и Бугарија, со оглед на европската агенда, навистина веруваат дека ќе имаат траен мир со угнетување и негирање на правата на Македонците и другите малцинства?

Грците и Бугарите мора да разберат дека нивниот опстанок не зависи од угнетување на малцинствата и користење насилство за одржување на мирот. Тие исто така мора да разберат дека токму оваа нееднаквост и угнетување на малцинствата предизвикува тензии, омраза и конфликти. Не мора сите да бидеме Грци или Бугари за да живееме мирно заедно. Можеме исто толку лесно да живееме заедно во хармонија како Македонците, Грците, Бугарите, Албанците итн., ако така избереме.

Европските бизнисмени сакаат да работат во Европа без проблеми. Тие ја препознаа вредноста на „слободните општества“ и токму затоа сакаат на малцинствата да им се дадат права. Со негирање на правата на нивните малцинства, грчката и бугарската влада всушност работат против европската агенда и европските вредности, што на долг рок ќе им наштети на нивните држави и на нивните народи. Добро е документирано дека Грција и Бугарија извршиле злосторства во Македонија и тие држави порано или подоцна ќе се соочат со последиците и ќе платат за своите злосторства. Негирањето на е Постоењето на Македонците не ги оправдува за она што го направиле. Колку што можам да видам, извршувањето злосторства против луѓе е сè уште казниво кривично дело според меѓународното право. Не е ли тоа целта на Хаигот?

Никој нема право да одлучува за судбината на македонскиот народ освен самите Македонци. Секако, ништо не може да се направи денес без интервенција на Големите сили, но ако Големите сили се сериозни и ги поддржуваат законите што ги донеле, особено оние што ги регулираат човековите права, тогаш Македонците не треба

да имаат проблем да ја обликуваат сопствената судбина, да ја пишуваат сопствената историја и да се нарекуваат себеси она што навистина се, Македонци.

Македонците имаат голема работа пред себе. Покрај тоа што ќе учат за себе, за својата историја, за своето наследство и за своето право да постојат на овој свет, тие мора да научат и да му ја кажат на секој Грк, секој Бугарин и на секој друг човек на овој свет вистината за себе и за Македонија.

Букурешкиот договор од 1913 година, кој ја подели Македонија меѓу Грција, Србија и Бугарија, и сите претходно поврзани договори и договори се засноваа на премисата дека „Македонците не постојат“ и затоа Букурешкиот договор од 1913 година беше напишан и потпишан под претпоставка дека во Македонија живеат само Грци, Срби и Бугари. Грција, Србија и Бугарија, откако анексираа делови од Македонија, наводно разменија население и ги исчистија своите делови од Македонија. По размените, секоја држава изјави дека нејзиното население е чисто. Со други зборови, само Грци живеат во Грција, само Бугари живеат во Бугарија и само Срби живеат во Србија. Деценија или нешто повеќе по поделбата и анексијата на Македонија, секоја држава, пак, произведуваше и објавуваше статистика што ја потврдуваше чистотата на своето население. После тоа, секоја држава тврдеше дека нема малцинства што живеат во своите држави.

Денес, повеќе од еден век подоцна, знаеме дека ова не е вистина. Грција, Србија и Бугарија многу добро знаеја кога ги анексираа македонските територии дека мнозинството од луѓето што живеат на македонска почва не беа Грци, Срби или Бугари, туку Македонци. Тие ја користеа религиозната припадност наместо етничката припадност за да ги убедат Големите сили да им дозволат слободно да анектираат македонски територии без обврска кон етничкиот македонски народ.

Иако грчкиот, српскиот и бугарскиот народ немале национална свест пред 19 век и пред нивното ослободување, тие биле признати

и им било дозволено да формираат свои држави. Сепак, Македонците кои ги стекнале своите национални чувства малку подоцна и кои се бореле за создавање македонска држава не биле ниту признати, ниту им било дозволено да формираат држава.

Доколку Грција, Србија и Бугарија биле во право во своите тврдења и навистина ги исчистиле своите соодветни македонски територии, денес ќе имало само Грци кои живееле во грчкиот дел од Македонија, Срби кои живееле во српскиот дел и Бугари кои живееле во бугарскиот дел. Доколку Македонците навистина не постоеле, како што тврделе Грција, Србија и Бугарија пред повеќе од еден век, тогаш денес воопшто немало да има Македонци. Сепак, пописот направен откако Република Македонија ја прогласи својата независност од Југославија (наследник на Србија), покажал големо мнозинство етнички Македонци кои живеат таму каде што наводно не постоеле Македонци.

Значи, ако Србија била во право во својата претпоставка дека само Срби живееле во српската анектирачка Македонија пред сто години, тогаш од каде потекнуваат овие етнички Македонци? (Ах, да, Тито ги создал. Ви благодарам, Грци, за вашиот увид!)

Постои само еден точен одговор на ова прашање. Етничките Македонци отсекогаш постоеле; Србија ги фалсификувала своите статистики за да го скрие тој факт!

Само треба да се примени истиот принцип на Грција и Бугарија за да се види вистинската слика.

Македонија му припаѓа на македонскиот народ и македонскиот народ сака да живее слободен како Македонци. Македонија беше нелегално окупирана и поделена меѓу Грција, Србија и Бугарија под лажни изговори и без согласност на македонскиот народ.